

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)

z dnia 10 marca 2009 r.¹

W sprawie T-249/06

Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, z siedzibą w Nikopolu (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, z siedzibą w Dniepropietrowsku (Ukraina),

reprezentowane początkowo przez adwokatów H.G. Kamanna oraz P. Vander Schueren, następnie przez adwokata P. Vander Schueren,

strona skarżąca,

¹ — Język postępowania: angielski.

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popierana przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną początkowo przez H. van Vlieta oraz T. Scharfa, a następnie przez H. van Vlieta oraz K. Talabér-Ricz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego rozporządzenia (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończącego przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończącego przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175, s. 4),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 czerwca 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. L 77, s. 12,

zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), ustanawia kryteria, w oparciu o które instytucje dokonują obiektywnego porównania ceny eksportowej z normalną wartością. Ma on następujące brzmienie:

„Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu obrotu. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące

[...].

i) Prowizje

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie [prowizji] należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

[...]”.

- 2 Artykuł 3 rozporządzenia podstawowego dotyczy ustalenia szkody. Zgodnie z tym przepisem:

„[...]

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków,

produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu [...] rozporządzenia [podstawowego]. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

[...]”.

- 3 Artykuł 5 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Wszczęcie postępowania”, w swym ust. 4 stanowi:

„Postępowania nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25% całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy”.

- 4 Wreszcie art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. [...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 5 Skarżące, Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, obecnie Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) (zwana dalej „Niko Tube”), oraz Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, obecnie Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (zwana dalej „NTRP”), są ukraińskimi spółkami produkującymi rury i przewody bez szwu. Skarżące

są powiązane z dwoma spółkami zajmującymi się sprzedażą: SPIG Interpipe, z siedzibą na Ukrainie, oraz Sepco SA, z siedzibą w Szwajcarii.

- 6 W następstwie wniosku złożonego przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej Komisja wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego. Komisja rozpoczęła także dwa przeglądy okresowe, na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia dotyczące ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii. Zawiadomienie o wszczęciu tych postępowań zostało opublikowane w dniu 31 marca 2005 r. (Dz.U. C 77, s. 2).
- 7 Dochodzenie dotyczące dumpingu i wynikającej z niego szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Badanie tendencji właściwych dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 8 Biorąc pod uwagę dużą ilość producentów wspólnotowych, Komisja, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, wybrała próbę pięciu producentów dla potrzeb dochodzenia. W pierwotnym składzie próba ta obejmowała następujących pięciu producentów wspólnotowych: Dalmine SpA, Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA, Vallourec & Mannesmann France SA (zwaną dalej „V & M Francja”), V & M Deutschland GmbH (zwaną dalej „V & M Niemcy”). Ponieważ Benteler Stahl/Rohr nie zdecydowała się współpracować, Komisja zastąpiła ją spółką Rohrwerk Maxhütte GmbH.
- 9 Pismami z dnia 6 czerwca i z dnia 14 lipca 2005 r. skarżące oraz SPIG Interpipe i Sepco przesłały Komisji swe odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy.

W dniach 17–26 listopada 2006 r. miały miejsce kontrole w siedzibie skarżących oraz SPIG Interpipe.

- 10 W dniu 27 lutego 2006 r. Komisja przesłała skarżącym pierwszy dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji zawierający przedstawienie okoliczności faktycznych i powodów, dla których postanowiła ona o zastosowaniu ostatecznych środków antydumpingowych. Pismem z dnia 22 marca 2006 r. skarżące oficjalnie zakwestionowały wnioski Komisji przedstawione w pierwszym dokumencie w przedmiocie ujawnienia informacji. Podniosły one, że Komisja: błędnie uwzględniła dane dotyczące produktów, które nie były przez nie wytwarzane, dokonała porównania normalnej wartości i ceny eksportowej na różnych poziomach obrotu, co jest niezgodne z art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, oraz że traktując Sepco jako importera i określając jej cenę eksportową przez jej rekonstrukcję, Komisja naruszyła art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 11 W dniu 24 marca 2006 r. Komisja zorganizowała przesłuchanie w obecności skarżących, w celu rozważenia kwestii obliczenia marginesu dumpingu oraz ich ofert zobowiązań cenowych. W dniu 30 marca 2006 r. miało miejsce kolejne przesłuchanie, które dotyczyło szkody.
- 12 Faksem z dnia 3 kwietnia 2006 r. skarżące skierowały do Komisji wnioski o udzielenie informacji dotyczących współpracy przemysłu wspólnotowego w dochodzeniu.
- 13 W dniu 24 kwietnia 2006 r. Komisja wydała drugi dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji. Komisja oddaliła w nim wniosek o pominięcie w obliczeniach normalnej wartości niektórych produktów niewytwarzanych przez skarżące, to znaczy produktów objętych numerem kontroli produktów (zwanym dalej „NCP”) KE4. Dokonała dostosowania cen sprzedaży Sepco, już nie w oparciu o art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, lecz na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia. Wreszcie w dokumencie tym Komisja podała informacje dotyczące współpracy przemysłu wspólnotowego.

- 14 Faksem z dnia 26 kwietnia 2006 r. skarżące przypomniały Komisji, że informacje podane w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy i sprawdzone przez urzędników Komisji wykazują, że objęte NCP KE4 rury do zastosowań w elektrowniach atomowych nie są przez nie wytwarzane.
- 15 Skarżące przedstawiły Komisji swoje pełne uwagi na temat drugiego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji pismem z dnia 4 maja 2006 r.
- 16 Pismem z dnia 30 maja 2006 r. Komisja wyjaśniła skarżącemu powody, dla których nie przyjęła ich ofert zobowiązań cenowych przedstawionych w dniu 22 marca 2006 r.
- 17 W dniu 7 czerwca 2006 r. Komisja przyjęła i opublikowała wniosek — rozporządzenie Rady nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy.
- 18 Faksem otrzymanym przez skarżące w dniu 26 czerwca 2006 r. o godzinie 19.06 Komisja odpowiedziała na argumenty podniesione przez nie w fakcie z dnia 26 kwietnia 2006 r. i w piśmie z dnia 4 maja 2006 r., z wyjątkiem argumentu dotyczącego braku współpracy przemysłu wspólnotowego. Pismem skierowanym do skarżących w dniu 16 czerwca 2006 r. i otrzymanym przez nie w dniu 27 czerwca 2006 r. Komisja odpowiedziała na uwagi skarżących dotyczące udziału przemysłu wspólnotowego w postępowaniu.

- 19 W dniu 27 czerwca 2006 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 954/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylające rozporządzenia (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175, s. 4, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
- 20 Na mocy zaskarżonego rozporządzenia Komisja nałożyła cła antydumpingowe wynoszące 25,1% na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących od skarżących.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 września 2006 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 22 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 1 grudnia 2000 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Na mocy postanowienia z dnia 16 stycznia 2007 r. prezes piątej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Pismem z dnia 27 lutego 2007 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag na piśmie, ale że weźmie udział w rozprawie.

23 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do drugiej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.

24 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej ich części;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

25 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

26 Na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności skarżące podnoszą sześć zarzutów. W ramach pierwszego zarzutu skarżące twierdzą, że uwzględniając dane dotyczące niektórych rur i przewodów przez nie niewytwarzanych dla celów obliczenia normalnej wartości Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę niedyskryminacji. W ramach drugiego zarzutu skarżące podnoszą, że opierając się przy określaniu szkody na danych dotyczących pięciu producentów wspólnotowych wybranych na zasadzie próby, mimo braku pełnej i całkowitej współpracy z ich strony, Rada naruszyła art. 3 ust. 2, 3, 5, 6, 7 oraz art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz zasadę niedyskryminacji. W ramach trzeciego zarzutu skarżące twierdzą, że ze względu na brak pełnej i całkowitej współpracy producentów wspólnotowych włączonych do próby poziom poparcia wniosku o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego sytuował się poniżej minimum 25% produkcji wspólnotowej wymaganego przez rozporządzenie. Wobec powyższego Rada naruszyła zdaniem skarżących art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie ukończyła postępowania antydumpingowego. W ramach czwartego zarzutu skarżące podnoszą, że odejmując od ceny sprzedaży Sepco kwotę prowizji pobieranej przez agenta wynagradzanego prowizyjnie, tytułem dostosowania, dla potrzeb porównania wartości normalnej i ceny eksportowej, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 art. 10 lit. i) i art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. W ramach piątego zarzutu skarżące twierdzą, że okoliczności odrzucenia ich oferty zobowiązania cenowego są równoznaczne z naruszeniem przez Radę zasady niedyskryminacji. Wreszcie szósty zarzut jest podzielony na pięć części, dotyczących naruszenia prawa do obrony oraz/lub obowiązku uzasadnienia, odpowiednio, w odniesieniu do uwzględnienia rur i przewodów rzekomo niewytwarzanych przez skarżące dla celów obliczenia normalnej wartości, w odniesieniu do oceny rzekomego braku współpracy przemysłu wspólnotowego, w odniesieniu do dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco, w odniesieniu do odrzucenia oferty zobowiązania cenowego skarżących i w odniesieniu do kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych i innych ogólnych kosztów SPIG Interpipe.

27 Sąd jest zdania, że dla celów oceny powyższych sześć zarzutów należy pogrupować według okoliczności faktycznych, do których się odnoszą.

W przedmiocie obliczania normalnej wartości

28 W ramach pierwszego zarzutu oraz w ramach części szóstego zarzutu skarżące opierają się na tej samej okoliczności faktycznej, to znaczy na tym, że Komisja uwzględniła w swych obliczeniach normalnej wartości dane dotyczące produktów — określonych rur do zastosowań w elektrowniach atomowych — których skarżące nie wytwarzają.

29 Zdaniem skarżących ta okoliczność spowodowała:

— oczywisty błąd w ocenie (pierwszy zarzut);

— naruszenie zasady niedyskryminacji (pierwszy zarzut);

— naruszenie prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia (szósty zarzut).

W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie

— Argumenty stron

- 30 W ramach pierwszego zarzutu skarżące podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, sugerując, iż dane dotyczące rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001 nie zostały zweryfikowane i w związku z tym nie stanowią wystarczającej gwarancji, by rury te wyłączyć z obliczeń marginesu dumpingu. W ten sposób Rada uchybiła również ciężącym na niej obowiązkom dołożenia staranności oraz określenia normalnej wartości w sposób uzasadniony.
- 31 Zdaniem skarżących udzielone przez nie odpowiedzi na pytania z kwestionariusza Komisji zawierają bowiem wszystkie dane dowodzące, że nie wytwarzają one tych rur. Dane te były weryfikowane podczas kontroli w siedzibie skarżących i przyjęte bez zastrzeżeń przez urzędników Komisji.
- 32 Zdaniem Rady, mimo że zgodnie z prawem przy obliczaniu marginesu dumpingu nie można uwzględniać danych dotyczących produktów, które nie są wytwarzane przez strony objęte dochodzeniem, to skarżące błędnie utrzymują, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia tej reguły. Rada ocenia bowiem, że twierdzenie skarżących, zgodnie z którym wszelkie istotne informacje dotyczące transakcji objętych NCP KE4 zostały już przekazane w odpowiedzi na kwestionariusz, jest fałszywe. W celu wyłączenia tych transakcji z obliczania marginesu dumpingu należałoby przeprowadzić nową kontrolę na miejscu.
- 33 I tak Komisja nie miała żadnego powodu uznać, że wykazy sprzedaży SPIG Interpipe obejmowały transakcje dotyczące produktów innych niż sporny produkt. W szczególności odesłanie do ukraińskiej normy produkcyjnej, nieznaney Komisji, bez przedstawienia żadnego wyjaśnienia, nie wzbudziło podejrzeń Komisji co do tego, że

omawiane rury do zastosowań w elektrowniach atomowych nie odpowiadają spornemu produktowi. Ponadto informacje mające wskazywać, że badane transakcje nie dotyczyły spornego produktu, zajmują jedynie sześć spośród 16 000 wersów informacji dotyczących sprzedaży i pojawiają się jedynie w sześciu spośród 600 000 okienek tabel wypełnionych przez skarżących.

- 34 Po drugie, chociaż Komisja rzeczywiście sprawdziła ogólnie wykazy sprzedaży przedstawione przez skarżące, to nie sprawdziła, czy transakcje sprzedaży dotyczyły spornego produktu, gdyż nie należało to do jej zadań. Przeciwnie, Komisja uznała, że transakcje dotyczące rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych normą techniczną TU 14-3P-197-2001 dotyczyły spornego produktu. Ponadto podczas wizyty kontrolnej Komisja nie podniosła kwestii rur objętych NCP KE4, ponieważ skarżące jeszcze wówczas nie sformułowały wniosku o wyłączenie tych transakcji z obliczania marginesu dumpingu.
- 35 Po trzecie, zarzucany błąd należy przypisać samej SPIG Interpipe, która nie przestrzegała systemu przekazywania informacji ustalonego przez Komisję, to znaczy NCP zawierającego sześć pozycji, i postanowiła załączyć dane, które mogły być interpretowane jedynie w świetle nieznanej Komisji ukraińskiej normy produkcyjnej, która nie mogła zastąpić połowy NCP.
- 36 Po czwarte, skarżące nie przedstawiły dowodów wykazujących w sposób niebudzący wątpliwości, że sześć transakcji dotyczyło rur i przewodów bez szwu niebędących spornym produktem, że rury te nie były przez nie wytwarzane i że zostały zakupione od niezależnych podmiotów trzecich.
- 37 Po piąte, Rada zwraca uwagę, że na wykazie dostawców przedstawionym w odpowiedzi na kwestionariusz SPIG Interpipe zamieściła tylko jednego dostawcę produktu objętego NCP KE4, to znaczy jedną ze skarżących — NTRP.

— Ocena Sądu

- 38 Z orzecnictwa wynika, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 61; zob. również podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 240/84 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 1809, pkt 19).
- 39 W związku z tym sprawowana przez sąd wspólnotowy kontrola ocen dokonywanych przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 38 wyrok w sprawie NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, pkt 19; wyrok Trybunału z dnia 22 października 1991 r. w sprawie C-16/90 Nölle, Rec. s. I-5163, pkt 12; ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 62).
- 40 Ponadto należy przypomnieć, że gdy instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, poszanowanie gwarancji przewidzianych przez wspólnotowy porządek prawny dla postępowania administracyjnego ma tym bardziej fundamentalne znaczenie oraz że wśród gwarancji tych znajduje się w szczególności ciążący na właściwych instytucjach obowiązek uważnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14; ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 63).
- 41 W tej sytuacji, o ile w dziedzinie środków obrony handlowej, a w szczególności środków antydumpingowych, sąd wspólnotowy nie może ingerować w ocenę zastrzeżoną dla władz wspólnotowych, to jednak musi on upewnić się, że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte w aktach sprawy ze starannością wymaganą do stwierdzenia, że normalna wartość została ustalona w rozsądny sposób (wyrok Sądu: z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96

Acme przeciwko Radzie, Rec. s. II-3089, pkt 39; ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 64; zob. również podobnie ww. w pkt 39 wyrok w sprawie Nölle, pkt 13).

- 42 Właśnie w świetle powyższych uwag należy zbadać, czy jak to twierdzą skarżące, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, sugerując, że dane dotyczące rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i wytwarzanych zgodnie z normą techniczną TU 14-3P-197-2001 nie zostały zweryfikowane i w związku z tym nie stanowią wystarczającej gwarancji, by rury te wyłączyć z obliczeń marginesu dumpingu.
- 43 W tym zakresie należy przede wszystkim zauważyć, że poza sporem pozostaje, iż obliczanie marginesu dumpingu nie może być dokonywane z uwzględnieniem danych dotyczących produktów, które nie są wytwarzane przez strony objęte dochodzeniem.
- 44 Po drugie, należy stwierdzić, czy informacje przedstawione w toku dochodzenia przez skarżące Komisji były wystarczające, by uznać, że skarżące nie wytwarzały rur do zastosowań w elektrowniach atomowych, a zatem, że instytucja ta nie dokonała uważnego i bezstronnego badania wszystkich istotnych okoliczności sprawy i popełniła oczywisty błąd w ocenie polegający na przyjęciu, że informacje te powinny być sprawdzone podczas nowej kontroli na miejscu w siedzibie skarżących.
- 45 Z akt sprawy wynika, że wykazy sprzedaży krajowej i europejskiej przedstawione przez skarżące w odpowiedzi na kwestionariusz, zatytułowane odpowiednio „DMsales” i „ECsales” zawierają, zgodnie z żądaniem Komisji, kolumnę zatytułowaną „Norma”. Skarżące wpisywały w tej kolumnie dokładne określenie normy technicznej odnoszącej się do każdego modelu rury lub przewodu. Jednak należy stwierdzić, że norma TU 14-3P-197-2001 nie występuje w żadnej części tej kolumny, co wskazuje na to, iż skarżące nie sprzedawały owych rur do zastosowań w elektrowniach atomowych, nawet powiązanej z nimi spółce zajmującej się sprzedażą — SPIG Interpipe.

- 46 Ponadto z analizy wykazów kosztów produkcji skarżących odnoszących się odpowiednio do produktów przeznaczonych na rynek krajowy i na rynek europejski, które to wykazy zatytułowane są „DMcop” i „ECcop”, wynika, że skarżące nie wytwarzają rur do zastosowań w elektrowniach atomowych. Zatem wykazy te dowodzą, że żaden z produktów wymienionych w „DMcop” i „ECcop” nie był wytwarzany według normy technicznej TU 14-3P-197-2001.
- 47 Niemniej jednak z akt sprawy wynika również, że wykaz sprzedaży na rynek krajowy, zatytułowany „DMsales”, przedstawiony przez SPIG Interpipe w odpowiedzi na kwestionariusz, dokumentuje sześć transakcji dotyczących rur objętych NCP KE4 i wytwarzanych zgodnie z normą techniczną TU 14-3P-197-2001.
- 48 Co więcej, wykaz dostawców i zakupów SPIG Interpipe wskazuje tylko jednego dostawcę rur objętych NCP KE4, to znaczy jedną ze skarżących — NTRP. W tym kontekście z wyjaśnień i dokumentów złożonych przez skarżące w ramach środków organizacji postępowania zastosowanych przez Sąd wynika, że kwestionariusz, który SPIG Interpipe miała wypełnić, dotyczył jedynie sprzedaży na obszar Wspólnoty i że wykaz „DMsales” dotyczący sprzedaży na rynek ukraiński został przedstawiony w pełni dobrowolnie. W konsekwencji na wykazie dostawców i zakupów SPIG Interpipe powinni figurować jedynie dostawcy, których produkty zostały odsprzedane na obszarze Wspólnoty. W zakresie, w jakim akta sprawy potwierdzają, że rury objęte kodem NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001 były odsprzedawane na krajowym rynku ukraińskim oraz że wszystkie rury objęte kodem NCP KE4, lecz nie objęte normą techniczną TU 14-3P-197-2001, wytwarzane przez NTRP były odsprzedawane przez SPIG Interpipe na rynku wspólnotowym, należy uznać, że SPIG Interpipe nie popełniła żadnego błędu, nie wymieniając, na wykazach dostawców i zakupów, dostawców innych niż NTRP.
- 49 Ponadto należy stwierdzić, że okoliczność, iż wykaz „DMsales” przedstawiony przez SPIG Interpipe wskazywał transakcje dotyczące rur objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001, a jednocześnie wykaz dostawców i zakupów SPIG Interpipe wskazywał tylko jednego dostawcę rur objętych NCP KE4 mogła być źródłem nieporozumienia dla urzędników Komisji prowadzących dochodzenie.

- 50 Należy zatem stwierdzić, że po zakończeniu starannej analizy odpowiedzi na kwestionariusz udzielonych przez skarżące i powiązaną z nimi spółkę zajmującą się sprzedażą — SPIG Interpipe, Komisja dysponowała sprzecznymi informacjami, a przynajmniej informacjami, których prawdziwość mogła być zakwestionowana.
- 51 Należy stwierdzić, że skarżące nie usiłowały rozwiązać wątpliwości Komisji dotyczących powyższej sprzeczności. Z korespondencji wynika, że po przyjęciu pierwszego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji podczas przesłuchania w dniu 24 marca 2006 r. skarżące przedłożyły Komisji kilka dokumentów w języku ukraińskim, które miały być fakturami dotyczącymi sześciu transakcji błędnie wymienionych na wykazie sprzedaży SPIG Interpipe. Mimo że pomiędzy stronami podczas przesłuchania powstał spór, co do tego, czy Komisja zażądała w dniu 24 marca 2006 r. tłumaczenia tych dokumentów, to należy stwierdzić, że na skarżących spoczywał ciężar udowodnienia ich twierdzeń, to znaczy tego, że omawiane sześć transakcji dotyczyło nabycia przez SPIG Interpipe rur objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001 od niezależnego dostawcy. Ponadto po wydaniu drugiego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. skarżące ponowiły żądanie wyłączenia danych dotyczących omawianych rur do zastosowań w elektrowniach atomowych, nie przedstawiając, po raz kolejny, żadnego dowodu na to, iż rury te zostały nabyte od niezależnego podmiotu trzeciego.
- 52 Należy zatem stwierdzić, że w świetle sprzecznych danych zawartych w odpowiedziach na kwestionariusz oraz wobec braku dowodu na to, że omawiane rury do zastosowań w elektrowniach atomowych zostały nabyte od niezależnego podmiotu trzeciego, powstały wątpliwości co do wiarygodności tych danych. Ponadto z powyższych rozważań wynika, że Komisja wykazała wymaganą staranność przy dokonywaniu analizy danych dostarczonych przez skarżące i że w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji słusznie stwierdziła, iż nie może uwzględnić tych nowych i niesprawdzonych informacji.
- 53 Wobec tego należy przyjąć, że Komisja wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszelkich istotnych okoliczności sprawy i na podstawie tego badania doszła do wniosku, że dane dotyczące omawianych rur do zastosowań w elektrowniach atomowych nie stanowią wystarczającej gwarancji, by

wyłączyć je z obliczania marginesu dumpingu bez nowej kontroli. Wynika z tego, że normalna wartość została określona w sposób rozsądny w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 40 i 41 powyżej oraz że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie.

54 Wniosku tego nie podważa podniesiona przez skarżące okoliczność, że Komisja przeprowadziła kontrolę w siedzibie skarżących i SPIG Interpipe, co ich zdaniem oznacza, iż wszystkie wyżej wspomniane dane winny być traktowane jako sprawdzone i zatwierdzone przez Komisję. Skoro bowiem dane te są sprzeczne, to nie pozwalają na określenie z całą pewnością, że skarżące nie wytwarzały omawianych rur do zastosowań w elektrowniach atomowych. Ponadto należy zauważyć, że w chwili kontroli skarżące jeszcze nie poinformowały Komisji o błędzie popełnionym przez SPIG Interpipe w jej wykazie „DMsales”. Dopiero po wydaniu drugiego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji skarżące powiadomiły Komisję o tym błędzie, a także oficjalnie ją poinformowały, że nie wytwarzają rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001. W konsekwencji nie można twierdzić, że kontrola pozwoliła na wyjaśnienie sprzeczności w odpowiedziach na kwestionariusz udzielonych Komisji przez skarżące i SPIG Interpipe.

55 Należy zatem oddalić, jako bezzasadny, pierwszy zarzut w części dotyczącej popełnienia oczywistego błędu w ocenie w ramach obliczania wartości normalnej.

W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji

— Argumenty stron

⁵⁶ Zdaniem skarżących Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji, zgadzając się na wyłączenie z obliczenia marginesu dumpingu wszystkich produktów niewytwarzanych przez skarżące, objętych NCP AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 i ID4, podczas gdy nie zgodziła się na takie wyłączenie w odniesieniu do rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001, opierając się przy tym na tych samych, należycie sprawdzonych danych dotyczących kosztów i sprzedaży. Okoliczności uzasadniające wyłączenie pierwszej serii transakcji są zdaniem skarżących takie same jak okoliczności uzasadniające wyłączenie rur do zastosowań w elektrowniach atomowych odpowiadających normie technicznej TU 14-3P-197-2001.

⁵⁷ Rada twierdzi, że Komisja uwzględniła wnioski skarżących o wyłączenie pierwszej serii transakcji, ponieważ skarżące nie wspomniały o wytwarzaniu tych produktów ani o związanych z tym kosztach. Ponadto SPIG Interpipe nie wspomniała o zakupach tych produktów u skarżących. Zatem instytucje stwierdziły, że mogą uwzględnić ten wniosek bez konieczności przeprowadzania kolejnej kontroli na miejscu, ponieważ mogły rozsądnie uznać, że rury, w przeciwieństwie do rur objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001, nie były wytwarzane przez skarżących.

— Ocena Sądu

⁵⁸ Zasada niedyskryminacji zakazuje, po pierwsze, różnego traktowania podobnych sytuacji, a po drugie, takiego samego traktowania różnych sytuacji, chyba że obiektywne względy takie traktowanie uzasadniają [wyrok Trybunału z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie C-422/02 P Europe Chemi-Con (Deutschland) przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-791, pkt 33].

59 Należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzą skarżące, okoliczności uzasadniające wyłączenie rur objętych NCP AB2, AC4, BD3, BD4, BE3, CC6, EA1, EA2, EB1, GE5, HD1, HE1 i ID4 różnią się od okoliczności dotyczących wniosku o wyłączenie rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001. W szczególności należy stwierdzić, że o ile rury objęte NCP KE4 były wytwarzane przez jedną ze skarżących, to znaczy przez NTRP, to rury objęte pozostałymi NCP nie pojawiają się w ogóle na wykazach sprzedaży i wykazach kosztów produkcji skarżących.

60 Ponadto, jak to zostało już podniesione w pkt 48 powyżej, wykaz dostawców i zakupów SPIG Interpipe prawidłowo wskazywał tylko jednego dostawcę rur objętych NCP KE4, czyli jedną ze skarżących — NTRP. Dlatego należy stwierdzić, że analiza znajdujących się w aktach sprawy dowodów dotyczących rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001 była wyjątkowo skomplikowana, w przeciwieństwie do analizy dowodów dotyczących produktów, które Komisja zgodziła się wyłączyć z obliczania normalnej wartości. Wynika stąd, że chociaż istniały wątpliwości co do wiarygodności danych związanych z rurami do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001, to skarżące nie wykazały, że tego rodzaju wątpliwości istniały również w odniesieniu do rur objętych pozostałymi NCP.

61 W świetle powyższego pierwszy zarzut należy oddalić, jako bezzasadny, w części dotyczącej naruszenia zasady niedyskryminacji.

W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

- 62 W ramach szóstego zarzutu skarżące twierdzą, że doszło do naruszenia ich prawa do obrony. Komisja bowiem ich zdaniem przekazała im informacje o nowych okolicznościach faktycznych oraz nowe uzasadnienie prawne w dniu 27 czerwca 2006 r., to znaczy w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Ponadto skarżące twierdzą, że Rada naruszyła art. 253 WE nakładający na nią obowiązek uzasadnienia, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie zawiera właściwej odpowiedzi na argumenty skarżących dotyczące określania normalnej wartości.
- 63 W odniesieniu do naruszenia prawa do obrony Rada twierdzi, że Komisja podała wyjaśnienia dotyczące określenia normalnej wartości w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. oraz że skarżące ustosunkowały się do nich w piśmie z dnia 26 kwietnia 2006 r. Ponadto, jeśli chodzi o zarzucane naruszenie obowiązku uzasadnienia, to Rada twierdzi, że chodziło o bardzo konkretną kwestię dotyczącą określonej spółki i w konsekwencji nie było konieczności zajmowania się nią wprost w zaskarżonym rozporządzeniu. W każdym razie zdaniem Rady kwestia ta była poruszana w piśmie z dnia 26 czerwca 2006 r. oraz na przesłuchaniach w dniach 24 i 30 marca 2006 r.

— Ocena Sądu

- 64 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony obowiązują nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do nałożenia sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających przyjęcie rozporządzeń antydumpingowych, które mogą dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny oraz powodować niekorzystne dla nich konsekwencje (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 15). W szczególności w toku postępowania administracyjnego zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja

oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (ww. wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17). Wymagania te zostały jeszcze doprecyzowane w art. 20 rozporządzenia podstawowego, którego ust. 2 stanowi, że wnioskodawcy, importerzy i eksporterzy oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu „mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ostatecznych ustaleń i faktów, na których podstawie ma być zarekomendowane nałożenie środków ostatecznych”.

⁶⁵ Należy ponadto przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem uzasadnienie wymagane przez art. 253 WE musi ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji wspólnotowej będącej autorem zaskarżonego aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie uzasadnienia przyjętego środka w celu podjęcia obrony przysługujących im praw oraz pozwolić sądowi wspólnotowemu na dokonanie kontroli (wyrok Sądu z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96 Acme Industry przeciwko Radzie, Rec. s. II-3089, pkt 141). Natomiast Rada nie jest zobowiązana do ustosunkowywania się w motywach rozporządzenia do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez zainteresowanych w toku postępowania administracyjnego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawach połączonych T-371/94 i T-394/94 British Airways i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2405, pkt 94). Nie ma ponadto wymogu, by motywy wymieniały wszystkie istotne okoliczności faktyczne lub prawne, ponieważ obowiązek uzasadnienia należy oceniać między innymi z uwzględnieniem kontekstu danego aktu i zespołu norm prawnych regulujących daną materię (wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Komisji, Rec. s. II-2681, pkt 118).

⁶⁶ Kwestię, czy Rada rzeczywiście naruszyła prawo do obrony i obowiązek uzasadnienia, należy oceniać właśnie w świetle powyższych uwag.

⁶⁷ Po pierwsze, jeśli chodzi o naruszenie prawa do obrony, to należy podnieść, bez konieczności orzekania w przedmiocie zasadniczego charakteru powodów wyłączenia rur do zastosowań w elektrowniach atomowych objętych NCP KE4 i normą techniczną TU 14-3P-197-2001 z obliczania normalnej wartości, że wbrew twierdzeniom skarżących żadna nowa okoliczność faktyczna lub prawna ani też żadne nowe uzasadnienie nie zostały im przedstawione pismem otrzymanym przez nie w dniu 27 czerwca 2006 r., czyli w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Skarżące twierdzą bowiem, że w piśmie tym Komisja po raz pierwszy oświadczyła, że rury do

zastosowań w elektrowniach atomowych nie mogą zostać wyłączone z obliczania marginesu dumpingu, ponieważ dane, którymi dysponuje, nie dają jej wystarczającej pewności wobec nieprzeprowadzenia kolejnej kontroli. Tymczasem Komisja stwierdziła już w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r., że z uwagi na fakt, iż jej służby nie były w stanie sprawdzić informacji przedstawionych przez skarżące, nie może uwzględnić ich wniosku. Ponadto należy zwrócić uwagę, że skarżące odpowiedziały na to stwierdzenie Komisji w faksie z dnia 26 kwietnia 2006 r., a więc w tym zakresie skorzystały z przysługującego im prawa do obrony.

68 Po drugie, jeśli chodzi o naruszenie obowiązku uzasadnienia, to należy stwierdzić, że wprawdzie zaskarżone rozporządzenie w żaden sposób nie odwołuje się do kwestii produktów objętych NCP KE4, lecz wynika z tego, że kwestia ta dotyczy wyłącznie skarżących. Zatem skoro drugi dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. ujawnia w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Komisji, skarżące nie mogą zarzucać Radzie uchybienia obowiązkowi uzasadnienia.

69 Wynika stąd, że należy oddalić, jako bezzasadny, szósty zarzut dotyczący naruszenia wymogów wynikających z zasady poszanowania prawa do obrony i naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie dotyczącym określenia wartości normalnej.

W przedmiocie konsekwencji braku odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu ze strony spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi

70 W ramach zarzutów drugiego i trzeciego oraz w ramach części zarzutu szóstego skarżące powołują się na identyczną okoliczność faktyczną, to znaczy na to, że każdy z pięciu producentów wspólnotowych rur i przewodów bez szwu, włączonych przez Komisję do próby, na której oparła ona swe dochodzenie, jest powiązany ze spółkami, które nie odpowiedziały na kwestionariusz.

71 Zdaniem skarżących ta okoliczność faktyczna wiąże się z:

- naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego (drugi zarzut);

- naruszeniem zasady niedyskryminacji (drugi zarzut);

- naruszeniem art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (drugi zarzut);

- naruszeniem art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (trzeci zarzut);

- naruszeniem prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia (szósty zarzut).

W przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego

- Argumenty stron

72 W ramach drugiego zarzutu skarżące twierdzą, że skoro każdy z pięciu włączonych do próby wspólnotowych producentów rur i przewodów bez szwu jest powiązany z co

najmniej jedną spółką zajmującą się produkcją lub sprzedażą, które nie złożyły odrębnych odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, nie można uznać, że współpracowali oni w pełni. Natomiast zdaniem skarżących zaskarżone rozporządzenie oparte jest na rzekomej całkowitej współpracy przemysłu wspólnotowego. Skarżące wywodzą stąd, że określenie szkody narusza art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.

- 73 W tym zakresie skarżące po pierwsze podnoszą, że nie jest możliwe spełnienie przesłanek powołanych przepisów rozporządzenia podstawowego, jeżeli nie wymaga się od wszystkich podmiotów powiązanych z producentami wspólnotowymi i zajmującymi się wytwarzaniem lub sprzedażą danego produktu pełnej i całkowitej współpracy.
- 74 Po drugie, skarżące zwracają uwagę, że naruszenie przywołanych przepisów nie może być usprawiedliwione, tak jak zdaje się to czynić Komisja w swym piśmie z dnia 27 czerwca 2006 r., brakiem znaczącego wpływu częściowej współpracy grupy, do której należy producent wspólnotowy, na określenie szkody poniesionej przez tego producenta lub przez cały przemysł wspólnotowy. Zdaniem skarżących Komisja oparła się tutaj na „zasadzie nieszkodliwego błędu”.
- 75 Przede wszystkim skarżące podnoszą, że Komisja nie twierdzi, iż zasada nieszkodliwego błędu znajduje zastosowanie w stosunku do producentów-eksporterów w taki sposób, że oni również mogą tylko częściowo współpracować w ramach dochodzenia.
- 76 Po drugie, według skarżących brak pełnych informacji o produkcji przez wszystkich producentów powiązanych oraz o sprzedaży pierwszym niepowiązanym klientom nie stanowi nieszkodliwego błędu. Z jednej strony, ceny transferowe pomiędzy członkami tej samej grupy nie są wiarygodne, a z drugiej zwolnienie wszystkich podmiotów powiązanych z obowiązku udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz oznaczałoby danie producentom wspólnotowym wolnej ręki w wyborze danych, które zgadzają się przekazać, w celu wpłynięcia na określenie szkody.

- 77 Po trzecie, skarżące twierdzą, że stanowisko Komisji co do braku znaczącego wpływu częściowej współpracy grupy spółek stanowi duże uproszczenie i jest w związku z tym nieprawidłowe. Częściowa współpraca niektórych podmiotów należących do danej grupy daje zniekształcony obraz tej grupy lub całego przemysłu wspólnotowego.
- 78 Po czwarte, skarżące podnoszą, że przyjęcie zasady nieszkodliwego błędu w charakterze linii obrony nie może usprawiedliwić licznych naruszeń art. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 79 Po piąte, skarżące zwracają uwagę, że skoro Komisja nie otrzymała pełnych danych i nie mogła ich zweryfikować, nie może ona z całą pewnością stwierdzić, że wielkość i wartość produkcji i sprzedaży, które nie zostały jej przedstawione, są na tyle nieznaczące, iż nie wywierają wpływu na określenie szkody.
- 80 W trzeciej kolejności skarżące podnoszą, że w niniejszej sprawie brak pełnej i całkowitej współpracy producentów wspólnotowych włączonych do próby miał znaczący wpływ na oszacowanie szkody poniesionej przez tych producentów i przez cały przemysł wspólnotowy. W szczególności Komisja oparła swe obliczenia marginesu szkody niemal wyłącznie na cenach transferowych stosowanych przez producentów wspólnotowych. Metoda ta pociąga jednak za sobą nadmierne zwiększenie marginesu szkody.
- 81 W odpowiedzi na argumenty skarżących Rada podnosi, że instytucje słusznie potraktowały wszystkich producentów wspólnotowych objętych próbą jako producentów współpracujących.

82 Rada twierdzi bowiem, że pojęcia współpracy nie należy rozumieć dosłownie, jako oznaczające udzielanie wyczerpujących i dokładnych odpowiedzi na wszystkie pytania zadane przez Komisję. Instytucja ta zawsze analizuje, czy i w jakim zakresie nieprzedstawienie określonych informacji podważa dochodzenie. Odnosi się to zarówno do eksporterów, jak i do producentów wspólnotowych, nawet jeśli Komisja może stosować do tych podmiotów różne kryteria, gdyż cel podawania informacji przez obie te grupy spółek jest inny. W tym zakresie Rada podnosi ponadto, że nigdy nie zamierzała powoływać się na istnienie nieszkodliwego błędu w celu uzasadnienia zarzucanych naruszeń.

83 Zdaniem Rady w niniejszej sprawie, w świetle ustalonych przez siebie okoliczności faktycznych Komisja słusznie nie wyłączyła z zakresu przemysłu wspólnotowego żadnej ze spółek objętych próbą.

84 Przede wszystkim, w odniesieniu do twierdzenia skarżących, zgodnie z którym wynik obliczenia marginesu szkody został zafałszowany ze względu na brak współpracy, Rada przypomina, że ceny sprzedaży pierwszemu niepowiązanemu nabywcy są potrzebne Komisji w celu ustalenia średniej ceny sprzedaży wszystkich producentów wspólnotowych i średniego ważonego marginesu zniżenia cen. W niniejszym przypadku średni ważony margines zniżenia cen wynosi 32%. Zdaniem Rady, włączając brakujące dane dotyczące sprzedaży niektórych spółek powiązanych margines ten mógłby wynosić 30, 32 lub 35%, co w żaden sposób nie zmieniłoby wniosku, że miało miejsce istotne zniżenie ceny, a przywóz po cenach dumpingowych wywołał szkodę po stronie przemysłu wspólnotowego. Rada podnosi również, że powołanie się przez skarżące na obliczenie marginesu szkody nie ma w tym kontekście znaczenia. Margines szkody jest użyteczny tylko dla stosowania zasady niższego cła, zgodnie z którą nałożone cło musi odpowiadać marginesowi dumpingu albo marginesowi szkody, jeżeli ten ostatni jest niższy. W niniejszej sprawie uwzględnienie sprzedaży odpowiednich produktów dokonanych przez Vallourec & Mannesmann Oil & Gas Ltd (zwaną dalej „VMOG Zjednoczone Królestwo”) i przez Productos Tubolares, które łącznie reprezentują mniej niż 8% sprzedaży tego produktu zrealizowanej przez przemysł wspólnotowy, nie mogłoby w żadnym razie spowodować spadku marginesu szkody, oszacowanego na 57% poniżej poziomu marginesu dumpingu oszacowanego na 25,7%.

85 Rada twierdzi dalej, że skarżące opierają się na założeniu, zgodnie z którym producenci wspólnotowi, którzy skierowali wniosek do Komisji i którzy zostali uwzględnieni w próbie, w istocie nie podjęli współpracy. Skoro jednak brak informacji dotyczących niektórych spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi nie miał istotnego znaczenia dla oceny szkody i na związek przyczynowy, założenie to jest błędne, a w związku z tym należy odrzucić twierdzenia o naruszeniu art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.

— Ocena Sądu

86 Jak to już zostało podniesione w pkt 38 i 39 powyżej, ponieważ w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać, sprawowana przez sąd wspólnotowy kontrola ocen dokonywanych przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy.

87 Ponadto należy podnieść, że choć w ramach rozporządzenia podstawowego to na Komisji, jako instytucji prowadzącej dochodzenie, ciąży obowiązek stwierdzenia, czy produkt objęty postępowaniem antydumpingowym jest sprzedawany po cenach dumpingowych i wyrządza szkodę podczas wprowadzania go do swobodnego obrotu we Wspólnocie, a wobec tego instytucja ta nie może w tych ramach zwolnić się częściowo ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1997 r. w sprawie T-121/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. s. II-2391, pkt 74; ww. w pkt 41 wyrok w sprawie Acme przeciwko Radzie, pkt 40), to jednak rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie przedsiębiorstw do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji. W tych okolicznościach Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach. Odpowiedzi tych stron na kwestionariusz, zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego mają istotny wpływ na przebieg postępowania antydumpingowego (ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 65).

- 88 Niemniej jednak z art. 18 rozporządzenia podstawowego, zatytułowanego „Brak współpracy”, a w szczególności z art. 18 ust. 3 wynika, że „w przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwe i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań”.
- 89 W tym właśnie kontekście należy zbadać, czy jak to twierdzą skarżące, okoliczność, iż spółki powiązane z producentami wspólnotowymi objęte próbą nie udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz, jest równoznaczna z brakiem współpracy ze strony tych producentów, który zafałszował analizę szkody, z naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.
- 90 Mimo że strony postępowania antydumpingowego są co do zasady zobowiązane, na mocy art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, do udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, to z art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia wynika, że informacje przedstawione w innej formie lub w innym dokumencie nie mogą być pominięte, o ile spełnione są cztery przesłanki wymienione w tym przepisie.
- 91 I tak, jeżeli strona nie udzieliła odpowiedzi na kwestionariusz, lecz przedstawiła informacje w innym dokumencie, nie można zarzucić jej braku współpracy, o ile, po pierwsze, ewentualne braki nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, po drugie, informacje te są przekazane w odpowiednim terminie, po trzecie, są one weryfikowalne, a po czwarte, strona działała, dokładając najlepszych starań.
- 92 Wynika stąd, że wbrew twierdzeniom skarżących niezłożenie odpowiedzi na kwestionariusz Komisji przez spółkę powiązaną z producentem wspólnotowym nie

musi oznaczać, że producent ten nie współpracował. Nie można więc uznać, że producent ten nie współpracował, jeśli braki w przedstawionych danych nie mają istotnego znaczenia dla przebiegu dochodzenia.

⁹³ Z akt niniejszej sprawy wynika, że Komisja opracowała i wysłała do każdego z producentów wspólnotowych specjalny kwestionariusz odnoszący się do powiązanych z nimi spółek zajmujących się produkcją i sprzedażą. Producenci byli więc zobowiązani do udzielenia odpowiedzi na ten kwestionariusz w odniesieniu do każdej ze spółek z nimi powiązanych. Niemniej jednak z dowodów przedstawionych przez Radę wynika, że następujące spółki powiązane nie udzieliły żadnych odpowiedzi na kwestionariusz:

- Vallourec Mannesmann Oil & Gas Germany GmbH (zwana dalej „VMOG Niemcy”), spółka zajmująca się produkcją i sprzedażą powiązana z V & M Niemcy;

- Productos Tubulares SA, spółka zajmująca się produkcją i sprzedażą powiązana z Tubos Reunidos;

- Acecsa-Aceros Calibrados SA (zwana dalej „Acecsa”), spółka zajmująca się produkcją i sprzedażą powiązana z Tubos Reunidos;

- Almesa Almacenes Metalurgicos (zwana dalej „Almesa”), spółka handlowa powiązana z Tubos Reunidos;

- Dalmine Benelux BV, Dalmine France SARL, Dalmine Deutschland GmbH, Tenaris Global Services (UK), Eurotube Ltd, Quality Tubes Ltd, spółki handlowe lub dystrybucyjne powiązane z Dalmine;

— Tenaris West Africa Ltd, spółka powiązana z Dalmine, pierwotnie odpowiedzialna za przerabianie rur, następnie za wykonywanie zadań o charakterze administracyjnym.

94 Z akt wynika również, że spółka zajmująca się produkcją i sprzedażą, VMOG Zjednoczone Królestwo, powiązana z V & M Niemcy i z V & M Francja, złożyła odpowiedź na kwestionariusz po upływie terminu. Komisja nie uwzględniła jej więc dla celów określenia szkody.

95 Należy zatem ustalić, czy w przypadku tych spółek spełnione zostały cztery przesłanki określone w art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a tym samym, czy Radzie nie można zarzucić popełnienia oczywistego błędu w ocenie polegającego na przyjęciu, że nieudzielenie odpowiedzi na kwestionariusz przez spółki powiązane z producentami wspólnotowymi nie zafałszowało ani określenia szkody, ani obliczenia marginesu szkody.

96 Przede wszystkim w przypadku każdej ze spółek powiązanych należy dokonać analizy danych znajdujących się w posiadaniu Komisji i Rady, aby sprawdzić, czy braki w zakresie informacji z tych spółek, wynikające z nieudzielenia odpowiedzi na kwestionariusz, nie utrudniają nadmiernie określenia szkody. Jeśli chodzi o spółki powiązane zajmujące się produkcją i sprzedażą, to szczególną uwagę należy zwrócić na braki w zakresie danych związanych z produkcją i sprzedażą tych spółek i na ich potencjalny wpływ na określenie szkody. Ponadto należy sprawdzić, czy dane, którymi dysponują Rada i Komisja, spełniają trzy pozostałe przesłanki z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

97 Jeśli chodzi o VMOG Niemcy, to z odpowiedzi na pisemne pytania zadane przez Sąd wynika, że w celu oceny wpływu nieudzielenia przez tę spółkę odpowiedzi na kwestionariusz Rada oparła się na następujących dowodach: wykazie poszczególnych transakcji sprzedaży V & M Niemcy, tabeli obrazującej wielkość produkcji V & M

Niemcy i tabeli obrazującej wielkość i wartość sprzedaży V & M Niemcy. Dokumenty te zostały złożone przez V & M Niemcy w odpowiednim czasie i zostały zweryfikowane przez Komisję.

- 98 Skoro więc, jak na to wskazują dokumenty przedstawione przez Radę, wielkość sprzedaży i produkcji VMOG Niemcy została zawarta w odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez V & M Niemcy, została ona też uwzględniona w ramach określania szkody. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, gdy nie zażądała od VMOG Niemcy udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz i gdy przyjęła, że brak odpowiedzi ze strony tej spółki nie zafałszował określenia szkody.
- 99 Jeśli chodzi o Productos Tubulares, to z odpowiedzi na pisemne pytania Sądu wynika, że w celu oceny wpływu nieudzielenia przez tę spółkę odpowiedzi na kwestionariusz Rada oparła się na następujących dowodach: poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz sprzed dokonania wyboru próby udzielonej przez Productos Tubulares oraz na poufnym załączniku do wniosku o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego zawierającym oszacowanie zdolności produkcyjnych i produkcji producentów wspólnotowych niepopierających wniosku. Dane te zostały przedstawione przez Productos Tubulares w odpowiednim terminie.
- 100 Na wstępie należy podnieść, że w przeciwieństwie do Tubos Reunidos Productos Tubulares nie poparła wniosku. W konsekwencji dane jej dotyczące nie powinny być uwzględniane w ramach analizy sytuacji przemysłu wspólnotowego zawartej w motywach 155–176 zaskarżonego rozporządzenia, która miała zasadnicze znaczenie dla określenia szkody, chyba że brak uwzględnienia tych danych zafałszowałby jej wyniki. W tym ostatnim przypadku należało albo uwzględnić te dane, albo wykluczyć dane odnoszące się do Tubos Reunidos. W niniejszej sprawie z dokumentów przedstawionych przez Radę wynika, że produkcja i sprzedaż Productos Tubulares stanowiły mniej niż 3% całkowitej produkcji i sprzedaży przemysłu wspólnotowego w okresie objętym dochodzeniem. Oznacza to, że jeśli brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony Productos Tubulares miał wpływ na określenie szkody i związku przyczynowego, to wpływ ten mógł być jedynie nieznaczny. Ponadto, chociaż Rada nie dysponowała żadnymi danymi dotyczącymi okresu poprzedzającego okres objęty dochodzeniem, to

znaczy obejmującego lata 2001–2003, brak tych danych nie ma wpływu na określenie szkody, gdyż brakujące dane mogły co najwyżej doprowadzić do zaniżenia szkody przez Radę, a nie do jej zawyżenia. Co więcej, Rada sprawdziła u Tubos Reunidos, że pomiędzy tą spółką a Productos Tubulares nie została dokonana żadna transakcja sprzedaży.

- 101 Należy więc stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wymagając od Productos Tubulares udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz i przyjmując, że brak odpowiedzi ze strony tej spółki nie zafałszował określenia szkody.
- 102 Jeśli chodzi o Acecsę, to z pism Rady wynika, że w okresie objętym dochodzeniem spółka ta nabyła jedynie niewielką ilość spornego produktu od Tubos Reunidos, w celu przerobienia na inny produkt. Ponadto także z dowodów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności z jawnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Tubos Reunidos wynika, że ilość ta w okresie objętym dochodzeniem stanowiła nie więcej niż 4% sprzedaży Tubos Reunidos i nie więcej niż 1% całkowitej sprzedaży producentów wspólnotowych popierających wnioski. W świetle powyższego brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony Acecsy nie mógł w znaczący sposób zafałszować danych wykorzystywanych w celu określenia szkody. Co więcej, tak jak w przypadku Productos Tubulares, chociaż Rada nie dysponowała żadnymi danymi dotyczącymi okresu poprzedzającego okres objęty dochodzeniem, to znaczy obejmującego lata 2001–2003, brak tych danych nie ma wpływu na określenie szkody, gdyż brakujące dane mogły co najwyżej doprowadzić do zaniżenia szkody przez Radę, a nie do jej zawyżenia. Ponadto odpowiedź na kwestionariusz została udzielona przez Tubos Reunidos w odpowiednim terminie i była zweryfikowana przez odpowiednie służby Komisji. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wymagając od Acecsy udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz w przepisanej formie.
- 103 Jeśli chodzi o Almesę, to z pism Rady wynika, że spółka ta jest spółką handlową. Wielkość sprzedaży tej spółki została więc uwzględniona w ramach analizy szkody poprzez wielkość sprzedaży Tubos Reunidos, która była dla niej przeznaczona. Ponadto z dowodów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności z jawnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Tubos Reunidos wynika, że ogólnie

ceny fakturowane przez Tubos Reunidos na rzecz Almesy były większe od cen fakturowanych niezależnym klientom. Oznacza to, że uwzględnione wartości sprzedaży nie zostały zaniżone, a zatem nie zafałszowały określenia szkody. Tym samym należy stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wymagając od Almesy przedstawienia dodatkowych danych w postaci odpowiedzi na kwestionariusz w przepisanej formie.

104 Jeśli chodzi o Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) i Quality Tubes, to z pism Rady wynika, że Dalmine nie dokonała żadnej transakcji sprzedaży z Dalmine Benelux, Dalmine Deutschland i Eurotube w okresie objętym dochodzeniem. W odniesieniu do Quality Tubes i Tenaris Global Services (UK) poufna wersja odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Dalmine zawierała wykaz poszczególnych dokonanych przez te spółki transakcji sprzedaży, co oznacza, że dane te zostały uwzględnione w ramach analizy szkody. Wreszcie, jeśli chodzi o Dalmine France, to jej sprzedaż na obszarze Wspólnoty musiała być marginalna, ponieważ całość sprzedaży Dalmine na rzecz sześciu spółek powiązanych stanowiła mniej niż 4% całkowitej sprzedaży spornego produktu przez przemysł wspólnotowy w okresie objętym dochodzeniem.

105 W każdym razie z dowodów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności z jawnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Dalmine — która została złożona w odpowiednim czasie i została zweryfikowana przez służby Komisji — wynika, że Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) i Quality Tubes działają w dziedzinie handlu lub dystrybucji. Wynika stąd, że wysokość sprzedaży tych spółek została uwzględniona w analizie szkody poprzez uwzględnienie transakcji sprzedaży dokonanych przez Dalmine.

106 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wymagając od Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) i Quality Tubes przedstawienia dodatkowych danych w postaci odpowiedzi na kwestionariusz w przepisanej formie oraz uznając, że Dalmine współpracowała w ramach dochodzenia.

- 107 Jeśli chodzi o Tenaris West Africa, to z pism Rady wynika, że spółka ta nie brała udziału ani w wytwarzaniu, ani w sprzedaży spornego produktu. Ponadto z odpowiedzi na pisemne pytania zadane przez Sąd wynika, że w celu oceny znaczenia braku odpowiedzi na kwestionariusz ze strony Dalmine Rada oparła się na piśmie przesłanym przez tę spółkę Komisji pocztą elektroniczną w dniu 24 maja 2006 r. Ponieważ pismo to zostało przesłane w odpowiednim czasie, należy stwierdzić, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wymagając od tej spółki przedstawienia dodatkowych danych w postaci odpowiedzi na kwestionariusz w przepisanej formie i uznając, że Dalmine współpracowała w ramach dochodzenia.
- 108 Wreszcie, jeśli chodzi o VMOG Zjednoczone Królestwo, to należy zauważyć, że ponieważ spółka ta złożyła odpowiedź na kwestionariusz po terminie, przedstawione przez nią dane nie mogą być wykorzystane przy określaniu szkody. W każdym razie z akt sprawy wynika, że spółka ta nie popierała wniosku. Danych jej dotyczących nie powinno się więc co do zasady uwzględniać w ramach analizy sytuacji przemysłu wspólnotowego dla celów określenia szkody, chyba że nieuwzględnienie ich zafałszowałoby wynik. W tym ostatnim przypadku należałoby albo dane te uwzględnić, albo odrzucić dane dotyczące V & M Niemcy i V & M Francja. Dla stwierdzenia, czy analiza uległaby zafałszowaniu, Rada oparła się na następujących dokumentach: tabeli obrazującej wielkość produkcji VMOG Zjednoczone Królestwo, tabeli obrazującej wielkość i wartość sprzedaży VMOG Zjednoczone Królestwo i wykazie poszczególnych transakcji sprzedaży V & M Francja.
- 109 Jak to potwierdzają przedstawione dokumenty, Rada mogła stwierdzić, na podstawie spóźnionej odpowiedzi, że sprzedaż VMOG Zjednoczone Królestwo w okresie objętym dochodzeniem odpowiadała jedynie poniżej 3% całkowitej wysokości sprzedaży producentów wspólnotowych, którzy złożyli wniosek o wszczęcie postępowania antydumpingowego. Nieuwzględnienie tych 3% nie mogło mieć decydującego znaczenia dla określenia szkody. Ponadto należy uznać, że informacje, na których oparła się Rada, określając część sprzedaży przypadającej na tę spółkę w ramach sprzedaży przemysłu wspólnotowego, zostały przedstawione w odpowiednim czasie zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

- 110 Zatem należy uznać, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie wyłączając z definicji przemysłu wspólnotowego V & M Niemcy i V & M Francja producentów wspólnotowych objętych próbą, powiązanych z VMOG Zjednoczone Królestwo.
- 111 Dalej, w odniesieniu do obliczania marginesu szkody, należy w ślad za Radą stwierdzić, że na mocy art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, który ustanawia zasadę niższego cła, margines szkody jest wykorzystywany w celu określenia stawki cła antydumpingowego tylko, jeżeli margines dumpingu jest od niego wyższy. W niniejszej sprawie stawka cła antydumpingowego nałożonego na skarżące została oparta na ich marginesie dumpingu wynoszącym 25,7%, a nie na marginesie szkody w wysokości 57%. Zakładając, że margines szkody oparty był na cenach transferowych stosowanych przez producentów wspólnotowych wobec VMOG Zjednoczone Królestwo, Productos Tubulares i spółek powiązanych z Dalmine, sprzedaż na rzecz tych spółek stanowiła najwyżej 10% całkowitej sprzedaży przemysłu wspólnotowego. Jak to podnosi Rada, aby margines szkody został zmniejszony do poziomu niższego niż poziom marginesu dumpingu, ceny sprzedaży stosowane przez owe spółki powiązane musiałyby być całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do cen innych transakcji sprzedaży uwzględnionych w ramach obliczania marginesu szkody.
- 112 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Rada nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie, przyjmując, iż brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi nie zafałszował ani określenia szkody, ani obliczenia marginesu szkody oraz nie naruszył art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.
- 113 Z tego wynika, że drugi zarzut należy oddalić jako bezzasadny w części dotyczącej naruszenia art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji

— Argumenty stron

- 114 W ramach drugiego zarzutu skarżące twierdzą, że Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji. Bowiern, chociaż Komisja w toku dochodzenia wymagała, by wszystkie spółki powiązane z producentami-eksporterami spornego produktu odpowiedziały na kwestionariusz, to nie stosowała tego wymogu wobec spółek zajmujących się sprzedażą, powiązanych z producentami wspólnotowymi.
- 115 W ocenie skarżących wyjaśnienia przedstawione przez Komisję nie uzasadniają dyskryminacyjnego traktowania. Po pierwsze, o ile rzeczywiście margines dumpingu jest obliczany dla każdej grupy powiązanych producentów-eksporterów, podczas gdy szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy jest określana na poziomie całego sektora, to nie jest prawdą, że obie te operacje wymagają innego poziomu współpracy zainteresowanych stron. Zdaniem skarżących, tak samo jak zafałszowaniu może ulec margines dumpingu, w przypadku gdy grupa powiązanych producentów dostarcza odpowiedzi w imieniu jednego spośród nich, który w odróżnieniu od pozostałych nie stosuje dumpingu, również określenie szkody będzie zafałszowane, jeżeli producent wspólnotowy prowadzący dwa zakłady produkcyjne, z których tylko jeden ponosi szkodę, dostarcza odpowiedzi w oparciu o dane tylko tego właśnie zakładu.
- 116 Po drugie, skarżące podnoszą, że procedura obliczania marginesu szkody wymaga od producentów-eksporterów i od producentów wspólnotowych takiego samego stopnia współpracy, a zatem wszelka dyskryminacja pomiędzy nimi jest nieuzasadniona.
- 117 Po trzecie, skarżące podnoszą, że samo brzmienie kwestionariusza nakłada jednoznacznie na producentów wspólnotowych obowiązek dostarczenia informacji nie tylko

w odniesieniu do każdej powiązanej spółki zajmującej się produkcją, ale również każdej spółki zajmującej się sprzedażą. Innymi słowy, kwestionariusz stawia wobec nich takie same wymogi jak wobec producentów-eksporterów.

- 118 Rada kwestionuje istnienie naruszenia zasady niedyskryminacji. Zwraca w tym zakresie uwagę, że skarżące nigdy nie usiłowały wykazać, że nieudzielenie przez eksportera odpowiedzi dotyczących spółek powiązanych i nieudzielenie takich odpowiedzi przez producenta wspólnotowego to sytuacje podobne. Zdaniem Rady zarzucana różnica w traktowaniu jest uzasadniona innym celem żądania informacji, to znaczy określeniem szkody w przypadku danych dostarczanych przez producentów wspólnotowych, oraz obliczaniem marginesu dumpingu w odniesieniu do danych dostarczanych przez producentów-eksporterów. Skarżące nie wykazały też, że Komisja rzeczywiście w różny sposób traktowała eksporterów i producentów wspólnotowych.

— Ocena Sądu

- 119 Analizy zarzucanego naruszenia zasady niedyskryminacji należy dokonywać w świetle orzecznictwa przywołanego w pkt 58 powyżej. Zgodnie z tym orzecznictwem dyskryminacja może mieć miejsce, jeżeli w niniejszej sprawie sytuacja producentów wspólnotowych i sytuacja producentów-eksporterów są podobne i jeżeli ci pierwsi są przez Komisję traktowani w sposób inny niż ci drudzy.
- 120 Na wstępie należy podnieść, nie odnosząc się do okoliczności niniejszej sprawy, że sytuacja producentów-eksporterów pod względem obowiązku udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz Komisji oraz sytuacja producentów wspólnotowych pod względem tego obowiązku nie są co do zasady takie same. Zatem, jak to podniosła Rada w swych pismach, odpowiedź na kwestionariusz ze strony producentów-eksporterów ma na celu określenie marginesu dumpingu, który opiera się na konkretnych danych dotyczących każdego przedsiębiorstwa. Natomiast odpowiedź na kwestionariusz ze strony producentów wspólnotowych ma na celu określenie szkody, która opiera się na analizie całego przemysłu wspólnotowego.

- 121 Nie można jednak wykluczyć, że okoliczności, które w niniejszej sprawie skłoniły Komisję do stwierdzenia, że konieczne jest udzielenie przez producentów-eksporterów odpowiedzi na kwestionariusz w odniesieniu do wszystkich powiązanych z nimi spółek, były podobne do okoliczności, które skłoniły Komisję do stwierdzenia, że nie wystąpił brak współpracy ze strony wskazanych w pkt 93 i 94 powyżej producentów wspólnotowych na skutek nieudzielenia tego rodzaju odpowiedzi.
- 122 Niemniej jednak należy stwierdzić, że skarżące próbowały wykazać, że w teorii sytuacja producentów-eksporterów i sytuacja producentów wspólnotowych były porównywalne, lecz w żaden sposób nie udowodniły, że tak było w niniejszej sprawie.
- 123 Ponadto należy zwrócić uwagę, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu, iż producenci-eksporterzy i producenci wspólnotowi byli rzeczywiście traktowani przez Komisję odmiennie. W swych pismach ograniczają się one bowiem do twierdzenia, że Komisja przyznała, iż nie wymaga od spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi udzielania odpowiedzi na kwestionariusz. Jednakże nie dowodzą one, że taki wymóg postawiła producentom wspólnotowym.
- 124 Z powyższych uwag wynika, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu na rzekomo dyskryminujący charakter decyzji Komisji o niezobowiązaniu spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi do udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz.
- 125 Wobec tego należy oddalić, jako bezzasadny, drugi zarzut w części dotyczącej naruszenia zasady niedyskryminacji.

W przedmiocie naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

126 W ramach drugiego zarzutu skarżące zwracają uwagę, że przy przyjętym przez Radę założeniu, iż akta dochodzenia zawierają dane wykazujące, że nieudzielenie odpowiedzi na kwestionariusz przez spółki powiązane z producentami wspólnotowymi nie miało znaczącego wpływu na oszacowanie szkody poniesionej przez producentów wspólnotowych, Rada nie może zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego powoływać się skutecznie na te dane, ponieważ jawne akta dochodzenia nie zawierają żadnych tego typu informacji.

127 Rada twierdzi, że art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje, iż informacje, których jawnego streszczenia nie podano, muszą być w każdym przypadku pominięte, chyba że w oparciu o odpowiednie źródła można w sposób przekonujący wykazać, iż są one prawidłowe. Obowiązek przedstawienia jawnego streszczenia informacji przekazanych Komisji nałożony na strony postępowania antydumpingowego na mocy art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ma na celu ochronę prawa do obrony innych stron postępowania. Rada wywodzi stąd, że skarżące mogą powoływać fakt wykorzystania przez Komisję informacji, których jawnego streszczenia nie przedstawiono, w charakterze uzasadnienia stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego tylko, jeżeli są w stanie wykazać, że wykorzystanie tych informacji stanowiło naruszenie ich prawa do obrony. Tak jednak nie jest w niniejszej sprawie.

— Ocena Sądu

128 Na wstępie należy podnieść, że zarzut skarżących dotyczący naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego został po raz pierwszy podniesiony w replice.

Przedstawienie nowych zarzutów w toku postępowania przed Sądem jest co do zasady niedozwolone, chyba że zarzuty te opierają się na kwestiach prawnych i faktycznych podniesionych w postępowaniu (wyrok Sądu z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie T-107/04 Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-669, pkt 60).

- 129 W niniejszym przypadku skarżące podniosły nowy zarzut, ustosunkowując się do danych przedstawionych po raz pierwszy przez Radę w pkt 52, 53, 55, 59, 60 i 64 oraz w przypisie 31 odpowiedzi na skargę. Zatem nowy zarzut skarżących dotyczący naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego opiera się na okolicznościach faktycznych ujawnionych w toku postępowania. W związku z tym zarzut ten należy uznać za dopuszczalny.
- 130 Co do uzasadnienia tego zarzutu to po pierwsze należy podnieść, że brzmienie art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje jedynie możliwość pominięcia przez Komisję informacji poufnych, których jawne streszczenie nie zostało przedstawione.
- 131 Po drugie, należy zwrócić uwagę, że celem art. 19 rozporządzenia podstawowego jest ochrona nie tylko tajemnicy handlowej, lecz również prawa do obrony innych stron postępowania antydumpingowego. Jak wynika z orzecznictwa, oznacza to, że w ramach postępowania antydumpingowego nieprawidłowości w przekazywaniu przez Komisję jawnych streszczeń mogą stanowić naruszenie praw proceduralnych uzasadniające stwierdzenie nieważności rozporządzenia określającego cła antydumpingowe tylko w przypadku, gdy zainteresowany nie miał wystarczającej wiedzy o zasadniczej treści określonych dokumentów i z tego powodu nie mógł skutecznie przedstawić swego stanowiska w przedmiocie ich autentyczności lub znaczenia [zob. podobnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem dumpingowym lub subsydiowanym z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 209, s. 1), którego treść normatywna jest co do zasady identyczna z treścią normatywną art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wyrok Sądu z dnia 15 października 1998 r. w sprawie T-2/95 Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, Rec. s. II-3939, pkt 137]. Dlatego też należy stwierdzić w ślad za Radą, że wykorzystanie przez Komisję informacji, których żadne jawne streszczenie nie zostało przedstawione, może być powołane jako uzasadnienie stwierdzenia nieważności środka antydumpingowego przez strony postępowania

antydumpingowego tylko w przypadku, gdy są one w stanie wykazać, że wykorzystanie tych informacji stanowiło naruszenie ich prawa do obrony.

132 W tym właśnie kontekście należy zbadać, czy Komisja i Rada naruszyły art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie Rada twierdzi, w ramach odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd, że w celu sprawdzenia, czy brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi nie miał wpływu na oszacowanie szkody, Komisja oparła się na następujących dokumentach:

- w odniesieniu do VMOG Niemcy: wykaz poszczególnych transakcji sprzedaży V & M Niemcy, tabela zawierająca wielkość produkcji V & M Niemcy i tabela zawierająca wielkość i wartość sprzedaży V & M Niemcy; innymi słowy, Komisja oparła się na danych zawartych w odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez V & M Niemcy, której jawna wersja została złożona;

- w odniesieniu do VMOG Zjednoczone Królestwo: tabela zawierająca wielkość produkcji VMOG Zjednoczone Królestwo, tabela zawierająca wielkość i wartość sprzedaży VMOG Zjednoczone Królestwo i wykaz poszczególnych transakcji sprzedaży V & M Francja; podczas gdy wykaz ten zawarty był w poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez V & M Francja, która miała wersję jawną, dwie pierwsze tabele zawarte były w poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez VMOG Zjednoczone Królestwo, która nie miała jawnej wersji;

- w odniesieniu do Productos Tubulares: poufna wersja odpowiedzi na kwestionariusz sprzed wyboru próby udzielonej przez Productos Tubulares oraz poufny załącznik do wniosku obejmujący oszacowanie zdolności produkcyjnej i produkcji producentów wspólnotowych niepopierających wniosku; podczas gdy istniała wersja jawna tego ostatniego dokumentu, nie było tego rodzaju wersji pierwszego dokumentu;

- w odniesieniu do Acecsy: pkt D.2 odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Tubos Reunidos, istniała również wersja jawna;

- w odniesieniu do Almesy: wykaz poszczególnych transakcji sprzedaży Tubos Reunidos; wykaz ten zawarty był w poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez tę spółkę, która również miała wersję jawną;

- w odniesieniu do Dalmine Benelux, Dalmine France, Dalmine Deutschland, Eurotube, Tenaris Global Services (UK) i Quality Tubes: dane zawarte w poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez Dalmine, która miała wersję jawną;

- w odniesieniu do Tenaris West Africa: list elektroniczny Dalmine do Komisji, z dnia 24 maja 2006 r., który nie miał wersji jawnej.

¹³³ Należy więc stwierdzić, czy okoliczność, że Komisja oparła się na poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz udzielonej przez VMOG Zjednoczone Królestwo, poufnej wersji odpowiedzi na kwestionariusz sprzed wyboru próby udzielonej przez Productos Tubulares i na liście elektronicznym z dnia 24 maja 2006 r., które nie miały wersji jawnych, stanowiło naruszenie prawa do obrony.

¹³⁴ Ocena wystąpienia tego rodzaju naruszenia winna być dokonywana w świetle orzecznictwa przywołanego w pkt 64 powyżej. Wynika z niego, że zainteresowanym stronom należy umożliwić skuteczne przedstawienie swojego stanowiska dotyczącego dowodów powoływanych przez Komisję na poparcie twierdzenia o wystąpieniu praktyki dumpingowej i wynikłej z niej szkodzi. Niemniej jednak należy podnieść, że

naruszenie prawa do dostępu do akt dochodzenia skutkowałoby stwierdzeniem nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości lub w części tylko wtedy, gdyby ujawnienie dokumentu mogło, nawet w sposób ograniczony, zmienić wynik postępowania administracyjnego, jeśli zainteresowane przedsiębiorstwo mogłoby powołać się na ten dokument w toku postępowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2008 r. w sprawie T-206/07 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-1, pkt 71).

¹³⁵ W niniejszej sprawie skarżące twierdzą, że dokumenty te były im potrzebne do wykazania, że brak odpowiedzi na kwestionariusz ze strony VMOG Zjednoczone Królestwo, Tubos Reunidos i Tenaris West Africa zafałszowało oszacowanie szkody. Tymczasem w pkt 101, 108 i 107 powyżej stwierdzono, odpowiednio, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż brak odpowiedzi lub też nieuwzględnienie odpowiedzi na kwestionariusz ze strony Productos Tubulares, VMOG Zjednoczone Królestwo i Tenaris West Africa nie miało znaczenia dla określenia szkody. W konsekwencji ujawnienie skarżącym jawnych wersji odpowiedzi na kwestionariusz VMOG Zjednoczone Królestwo, odpowiedzi na kwestionariusz poprzedzający wybór próby Productos Tubulares oraz listu elektronicznego z dnia 24 maja 2006 r. nie mogło w żaden sposób doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego.

¹³⁶ Z powyższego wynika, że należy oddalić, jako bezzasadny, drugi zarzut w części dotyczącej naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie naruszenia art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

¹³⁷ Na poparcie trzeciego zarzutu skarżące podnoszą, że poprzez niezakończenie postępowania ze względu na poziom poparcia wniosku sytuujący się poniżej przepisanego minimum 25% produkcji wspólnotowej w wyniku braku współpracy ze strony przemysłu wspólnotowego, Rada naruszyła art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

¹³⁸ Rada przypomina, że zarzut ten opiera się na twierdzeniu, zgodnie z którym producenci wspólnotowi popierający wniosek o wszczęcie postępowania antydumpingowego i włączeni do próby nie współpracowali w ramach dochodzenia. Zdaniem Rady, skoro twierdzenie to jest błędne ze względów podanych w ramach omawiania drugiego zarzutu, to trzeci zarzut należy oddalić.

— Ocena Sądu

¹³⁹ Należy podnieść, że art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje w żaden sposób Komisji do zakończenia toczącego się postępowania antydumpingowego, jeżeli poziom poparcia wniosku spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 25% produkcji wspólnotowej. Przepis ten dotyczy bowiem wyłącznie poziomu poparcia wniosku niezbędnego do wszczęcia postępowania przez Komisję. Interpretacja taka znajduje potwierdzenie w brzmieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „[w] przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty”. Zatem, nawet jeśli wniosek zostaje cofnięty przez przemysł wspólnotowy, Komisja nie ma obowiązku zamknięcia postępowania, lecz ma jedynie taką możliwość.

140 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że stopień wymaganego poparcia był osiągnięty w chwili wszczęcia postępowania antydumpingowego, lecz zdaniem skarżących spadł poniżej progu 25% w toku postępowania, gdy Komisja zażądała od producentów wspólnotowych udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz. Dlatego też w niniejszej sprawie nie można zarzucić Radzie naruszenia art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

141 Dodatkowo należy podnieść, że nawet przy założeniu, iż art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zobowiązywał Komisję do zakończenia postępowania w razie spadku poziomu poparcia poniżej minimalnego progu 25% w jego toku, to w niniejszej sprawie do tego rodzaju naruszenia nie doszło. Jak bowiem stwierdzono w pkt 112 powyżej, Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, przyjmując, że nieudzielanie odpowiedzi na kwestionariusz przez spółki powiązane z producentami wspólnotowymi nie miał wpływu na ocenę szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Oznacza to, że producenci wspólnotowi włączeni do próby współpracowali w dochodzeniu, a zatem nie można stwierdzić żadnego zmniejszenia się stopnia poparcia wniosku.

142 W związku z tym należy oddalić trzeci zarzut jako bezzasadny.

W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

143 W ramach szóstego zarzutu skarżące twierdzą, że naruszone zostało ich prawo do obrony. W tym zakresie podnoszą one, że informacja o uznaniu przez Radę, iż brak pełnej i całkowitej współpracy niektórych producentów wspólnotowych włączonych do próby nie miał znaczącego wpływu na oszacowanie szkody poniesionej przez tych producentów i przez przemysł wspólnotowy, w całości została im przedstawiona

dopiero w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Zdaniem skarżących Rada uchybiła również ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ zaskarżone rozporządzenie nie zawiera odpowiedniej odpowiedzi na ich argumenty dotyczące braku współpracy przemysłu wspólnotowego.

- ¹⁴⁴ Rada przypomina, że skarżące przedstawiły swe uwagi dotyczące braku współpracy przemysłu wspólnotowego w dwóch pismach, z dnia 3 kwietnia i z dnia 4 maja 2006 r. oraz otrzymały one odpowiedź Komisji w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji. Jeśli chodzi o zarzucane naruszenie obowiązku uzasadnienia, zaskarżone rozporządzenie opisuje skład przemysłu wspólnotowego popierającego wniosek oraz wybór próby. Ponadto Komisja ustosunkowała się do argumentów skarżących w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji, w odpowiedzi na uwagi skarżących dotyczące pierwszego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji oraz w piśmie z dnia 16 czerwca 2006 r.

— Ocena Sądu

- ¹⁴⁵ Szósty zarzut opierany przez skarżących na naruszeniu prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia, w zakresie dotyczącym określenia szkody, należy analizować w świetle orzecznictwa przywołanego w pkt 64 i 65 powyżej.
- ¹⁴⁶ Na wstępie, jeśli chodzi o zarzucane naruszenie prawa do obrony, to należy wyjaśnić, że wprawdzie, jak to stwierdzono w pkt 64 powyżej, zamiarem prawodawcy było przyznanie zainteresowanym stronom, w szczególności eksporterom, na mocy art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, prawa do uzyskiwania informacji o głównych faktach i ustaleniach, na których podstawie ma być zarekomendowane zastosowanie ostatecznych środków antydumpingowych (wyrok Sądu z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-4137, pkt 55), to jednak Komisja nie ma obowiązku informować zainteresowanych stron

o wszystkich okolicznościach prawnych i faktycznych mających w tym zakresie znaczenie (zob. podobnie ww. w pkt 65 wyrok w sprawie Ferchimex przeciwko Komisji, pkt 118).

147 W niniejszej sprawie skarżące twierdzą co do zasady, że okoliczność, iż Rada zbyt późno poinformowała ich o szczególnych powodach, dla których uznała, że producenci wspólnotowi włączeni do próby rzeczywiście współpracowali w ramach dochodzenia, przesądza o naruszeniu prawa do obrony.

148 Należy zauważyć, że chociaż kwestie dotyczące definicji przemysłu wspólnotowego i prawidłowości próby producentów wspólnotowych wybranych przez Komisję mają zasadnicze znaczenie dla określenia szkody, Komisja nie ma obowiązku informować zainteresowanych stron o szczegółach szacowania szkody. W szczególności okoliczność, że w niniejszej sprawie Komisja uznała, iż nie jest konieczne, by niektóre spółki powiązane z producentami wspólnotowymi odpowiadały na kwestionariusz, ponieważ ewentualne odpowiedzi tych spółek nie miałyby wpływu na określenie szkody, nie miała charakteru ustalenia o podstawowym znaczeniu dla określenia szkody, które Komisja byłaby zobowiązana wyszczególnić w dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji.

149 W tym zakresie należy podnieść, że pierwszy dokument w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 27 lutego 2006 r. w pkt 1.4.2 zawierał ogólne uzasadnienie wyboru próby producentów wspólnotowych, a w pkt 4.1 — ogólny opis producentów wspólnotowych popierających wnioski i uznanych za tworzących przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, dla celów dochodzenia, a w szczególności określenia szkody. W pkt 1.4.2 wymienieni zostali producenci wspólnotowi wybrani pierwotnie do próby, którzy nie współpracowali i którzy z tego względu zostali zastąpieni w ramach próby przez innych producentów.

150 Po zapoznaniu się z pierwszym dokumentem w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji skarżące, pismem z dnia 3 kwietnia 2006 r. zażądały dokładniejszych wyjaśnień dotyczących składu próby, a w szczególności, co do tożsamości producenta

wspólnotowego odmawiającego współpracy, co do dnia złożenia odpowiedzi na kwestionariusz przez VMOG Zjednoczone Królestwo i Rohrwerk Maxhütte, co do współpracy VMOG Zjednoczone Królestwo oraz co do poparcia wniosku przez Productos Tubulares.

- 151 Komisja odpowiedziała na każde z powyższych żądań wyjaśnień w pkt 3–6 załącznika C do drugiego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. Skarżące następnie przekazały swoje dalsze uwagi w tych kwestiach pismem z dnia 4 maja 2006 r. Komisja odpowiedziała na nie pismem z dnia 16 czerwca 2006 r., otrzymanym przez skarżące w dniu 27 czerwca 2006 r., co potwierdzają przedstawione przez nie dokumenty.
- 152 Mimo że uwagi Komisji przesłane w odpowiedzi na pismo z dnia 4 maja 2006 r. dotarły do skarżących dopiero w dniu 27 czerwca 2006 r., to znaczy w dniu przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, to należy uznać, iż skarżące nie tylko uzyskały możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii definicji przemysłu wspólnotowego i poprawności próby, lecz rzeczywiście z tej możliwości skorzystały. Pismo z dnia 16 czerwca 2006 r. było bowiem wynikiem wymiany uwag pomiędzy skarżącymi a Komisją, która została opisana w pkt 149–151 powyżej.
- 153 Dlatego też należy oddalić szósty zarzut w części dotyczącej naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim odnosi się do kwestii współpracy przemysłu wspólnotowego.
- 154 Dalej, jeśli chodzi o zarzucane naruszenie obowiązku uzasadnienia, to należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 65 powyżej Rada nie ma obowiązku odpowiadać w motywach rozporządzenia na wszystkie kwestie faktyczne i prawne podniesione przez zainteresowane strony w toku postępowania administracyjnego. Ponadto również zgodnie z tymże orzecznictwem w zależności od okoliczności danej sprawy nie jest wymagane, by motywy opisywały wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne.

155 Zatem, zgodnie z tym, co zostało podniesione w pkt 148 powyżej, okoliczność, iż Komisja uznała, że nie jest konieczne, by niektóre spółki powiązane z producentami wspólnotowymi składały odpowiedź na kwestionariusz, ponieważ ewentualne odpowiedzi tych spółek nie miałyby wpływu na ocenę szkody, nie miała charakteru ustalenia o podstawowym znaczeniu dla określenia szkody, które Komisja byłaby zobowiązana wyszczególnić w zaskarżonym rozporządzeniu. Ustalenia o podstawowym znaczeniu dla określenia szkody, które Rada była zobowiązana wskazać w zaskarżonym rozporządzeniu, dotyczą definicji przemysłu wspólnotowego oraz prawidłowości doboru próby producentów wspólnotowych.

156 Skoro zaskarżone rozporządzenie zawiera, w motywie 12, ogólne uzasadnienie doboru próby producentów wspólnotowych, a w motywie 14 — ogólny opis otrzymanych, zaakceptowanych i zweryfikowanych kwestionariuszy, nie można zarzucać Radzie naruszenia obowiązku uzasadnienia.

157 Ponadto należy podnieść, że pismo z dnia 16 czerwca 2006 r. otrzymane przez skarżących w dniu 27 czerwca 2006 r. określało zasadnicze elementy rozumowania Komisji, które doprowadziły ją do wniosku, że nie jest konieczne, by niektóre spółki powiązane z producentami wspólnotowymi odpowiadały na kwestionariusz, ponieważ ich ewentualne odpowiedzi pozostawałyby bez wpływu na określenie szkody.

158 Zatem należy oddalić szósty zarzut w części dotyczącej naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie odnoszącym się do kwestii współpracy przemysłu wspólnotowego.

W przedmiocie dokonanego dostosowania cen sprzedaży Sepco

159 W ramach czwartego zarzutu oraz w ramach części szóstego zarzutu skarżące opierają się na tej samej okoliczności faktycznej, to znaczy na tym, że Rada zmniejszyła cenę sprzedaży fakturowaną przez Sepco niepowiązanym importerom we Wspólnocie o kwotę odpowiadającą prowizji, nie wykazując, by działalność Sepco była podobna do działalności przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

160 Zdaniem skarżących ta okoliczność faktyczna spowodowała popełnienie przez Radę:

— oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego (czwarty zarzut);

— oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (czwarty zarzut);

— naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia (szósty zarzut).

W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

¹⁶¹ W ramach czwartego zarzutu skarżące twierdzą, że odejmując od ceny sprzedaży fakturowanej przez Sepco niepowiązanym importerom we Wspólnocie kwotę odpowiadającą prowizji, nie wykazując, by działalność Sepco była podobna do działalności przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. W szczególności zdaniem skarżących Rada nie uwolniła się od spoczywającego na niej ciężaru dowodu ani w zaskarżonym rozporządzeniu, ani w fakcie z dnia 26 czerwca 2006 r.

¹⁶² Jeśli chodzi o zaskarżone rozporządzenie, to Rada deklaruje po prostu w jego motywie 132, że cena eksportowa została dostosowana z tytułu prowizji zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w przypadkach, gdy sprzedaż dokonano za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych, ponieważ spełniają one funkcje podobne do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

¹⁶³ Jeśli chodzi o fakt z dnia 26 czerwca 2006 r., to skarżące przypominają, że Komisja uwzględniła następujące okoliczności:

— skarżące dokonywały bezpośredniej sprzedaży spornego produktu we Wspólnocie;

- spółka zajmująca się sprzedażą, powiązana ze skarżącymi na Ukrainie, to znaczy SPIG Interpipe, działała w charakterze przedstawiciela w zakresie sprzedaży dokonywanej przez Sepco;

- powiązania Sepco ze skarżącymi są niewystarczające i nie pozwalają na przyjęcie, że spółka ta pozostaje pod ich kontrolą lub pod kontrolą SPIG Interpipe, co miałyby miejsce, pod względem faktycznym i prawnym, gdyby Sepco stanowiła zintegrowany serwis sprzedaży.

164 Skarżące uważają, że okoliczności te nie mają istotnego znaczenia.

165 Po pierwsze, ich zdaniem Komisja uwzględniła w powyższym fakcie jedynie okoliczności pośrednie, które nie pozostają w żadnym związku z funkcjami Sepco i które w żaden sposób nie są wystarczające, by przyjąć, że Sepco działa w charakterze przedstawiciela.

166 Po drugie, skarżące podkreślają, że chociaż rzeczywiście dokonywały bezpośredniej sprzedaży we Wspólnocie, to były one przeznaczone dla nowych państw członkowskich w okresie przejściowym. Co więcej, rola Sepco nie mogła polegać na występowaniu w charakterze serwisu sprzedaży skarżących nie dlatego, że handlowa spółka ukraińska SPIG Interpipe w dalszym ciągu wykonywała określone zadania pośrednika pomiędzy Sepco a skarżącymi.

167 Po trzecie, skarżące zwracają uwagę, że Komisja nie przywołała żadnego przepisu prawa na poparcie swego stanowiska, zgodnie z którym, o ile spółki nie mają tych samych właścicieli, co pozwalałoby na sprawowanie wspólnej kontroli, nie mogą one być traktowane, na gruncie faktycznym bądź prawnym, jako stanowiące część jednego podmiotu gospodarczego, w sposób pozwalający na uznanie spółek handlowych za wykonujące funkcje zintegrowanego serwisu sprzedaży. Tego rodzaju wspólna kontrola faktycznie występowała. Komisja powinna była o niej wiedzieć, ponieważ

przedstawiciele skarżących byli obecni podczas kontroli w siedzibie Sepco, a niektóre zweryfikowane informacje, których żądała Komisja, zostały jej przekazane przez przedstawicieli Sepco.

168 Po czwarte, skarżące podkreślają, że sytuacja Sepco nie różniła się od sytuacji spółek zajmujących się sprzedażą, których wyniki handlowe zostały skonsolidowane z wynikami powiązanych producentów w celu określenia normalnej wartości po stronie spółki eksportującej. Skarżące podnoszą, że w tych okolicznościach ani Rada, ani Komisja nie zastanawiały się, czy spółki te mają wspólnych właścicieli lub wspólną kontrolę. Sam fakt posiadania bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 5-procentowego kapitału został uznany za wystarczający, by oceniać wartość normalną na poziomie jednego podmiotu gospodarczego złożonego z producenta i powiązanych z nim spółek zajmujących się sprzedażą uznanych za działające jako zintegrowany dział handlowy.

169 W odpowiedzi na argumenty skarżących Rada podnosi, że Sepco nie stanowiła zintegrowanego serwisu sprzedaży przeznaczonej na eksport do Wspólnoty, lecz przedsiębiorstwo handlowe wykonujące funkcje analogiczne do funkcji przedstawiciela działającego w oparciu o wynagrodzenie prowizyjne.

170 Po pierwsze, Rada twierdzi, że chociaż formułując zarzuty dotyczące funkcji Sepco skarżące powołują kwestię ciężaru dowodu, to w rzeczywistości kwestionują one wnioski instytucji, zgodnie z którymi Sepco była przedsiębiorstwem handlowym o funkcjach zbliżonych do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie. Istotne znaczenie ma kwestia, czy instytucje oparły się na dowodach, które mogą wykazać lub pozwolić na wywnioskowanie, że Sepco wykonywała funkcje przedsiębiorstwa handlowego wynagradzanego prowizyjnie, i czy mogły one wpłynąć na porównywalność ceny eksportowej i wartości normalnej. Rada i Komisja przedstawiły te dowody.

- 171 W drugiej kolejności Rada twierdzi, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu wykazującego, że jej wnioski są wynikiem oczywistego błędu w ocenie.
- 172 Przede wszystkim błędne jest twierdzenie skarżących, zgodnie z którym okoliczność, że Sepco była spółką niezależną, nie ma żadnego znaczenia. Nie przedstawiły one ponadto dowodu, że one same — lub wspólna spółka dominująca, Allied Steel Holding BV w przypadku Sepco i NTRP — sprawowały kontrolę nad Sepco.
- 173 Po drugie, skarżące błędnie zakładają, że sam fakt wspólnego posiadania 5-procentowego kapitału wystarcza do przyjęcia, iż Sepco stanowiła ich zintegrowany dział eksportu.
- 174 Po trzecie, skarżące nie uwzględniają faktu, że ich stosunki z Sepco były stosunkami kupującego i sprzedającego.
- 175 Po czwarte, skarżące nie kwestionują, że każda z nich dokonywała bezpośredniej sprzedaży niezależnym klientom we Wspólnocie lub w państwach trzecich, co jasno wykazuje, że mają one własne wewnętrzne działy eksportu.
- 176 Po piąte, zdaniem Rady skarżące błędnie twierdzą, że obecność ich przedstawicieli w czasie kontroli w siedzibie Sepco oraz ich udział w dochodzeniu powinien prowadzić do wniosku, iż pomimo odrębnej osobowości prawnej Sepco stanowiła faktycznie dział eksportu skarżących. W rzeczywistości instytucje mogły jedynie na tej podstawie wnioskować, że Sepco i skarżące współpracują w ramach dochodzenia, ponieważ są spółkami powiązаныmi.

— Ocena Sądu

- 177 Według utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obliczania wartości normalnej, lecz odnoszącego się również w drodze analogii do obliczania ceny eksportu, podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego (zob. analogicznie wyroki Trybunału: z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 250/85 Brother Industries przeciwko Radzie, Rec. s. 5683, pkt 16; z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-175/87 Matsushita Electric przeciwko Radzie, Rec. s. I-1409, pkt 12; z dnia 13 października 1993 r. w sprawie C-104/90 Matsushita Electric Industrial przeciwko Radzie, Rec. s. I-4981, pkt 9).
- 178 Należy podnieść, że w razie stwierdzenia, iż producent powierza zadania zwykle należące do wewnętrznego działu sprzedaży spółce zajmującej się dystrybucją jego produktów, którą kontroluje pod względem gospodarczym i z którą tworzy jeden podmiot gospodarczy, opieranie się przez instytucje na cenie płaconej przez pierwszego niezależnego nabywcę powiązanemu dystrybutorowi jest w pełni uzasadnione. Uwzględnienie ceny powiązanego dystrybutora pozwala uniknąć, by koszty, które są oczywiście objęte w cenie sprzedaży produktu, w przypadku gdy sprzedaż dokonywana jest przez dział sprzedaży włączony do organizacji producenta, nie były wyłączone, w przypadku gdy ta sama działalność wykonywana jest przez spółkę odrębną prawnie lecz kontrolowaną gospodarczo przez producenta (zob. podobnie i analogicznie wyrok Trybunału z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie C-171/87 Canon przeciwko Radzie, Rec. s. I-1237, pkt 9–13).
- 179 Z orzecznictwa wynika również, że jeden podmiot gospodarczy występuje, w przypadku gdy producent powierza zadania należące zwykle do wewnętrznego działu sprzedaży spółce zajmującej się dystrybucją jego produktów, którą kontroluje pod względem gospodarczym (zob. podobnie ww. w pkt 178 wyrok w sprawie Canon przeciwko Radzie, pkt 9). Ponadto struktura kapitałowa jest istotną wskazówką istnienia jednego podmiotu gospodarczego [zob. podobnie opinia rzecznika generalnego C.O. Lenza w sprawie C-75/92 Gao Yao przeciwko Radzie (wyrok Trybunału z dnia 7 lipca 1994 r.), Rec. s. I-3141, I-3142, pkt 33]. W dodatku Trybunał orzekł, że jeden podmiot gospodarczy może występować, w przypadku gdy producent przyjmuje na siebie

część zadań z zakresu sprzedaży uzupełniających wobec zadań spółki dystrybuującej jego produkty (ww. w pkt 177 wyrok w sprawie Matsushita Electric Industrial przeciwko Radzie, pkt 14).

- 180 Należy ponadto przypomnieć, że tak jak strona, która na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego żąda dostosowania służącego zapewnieniu porównywalności wartości normalnej i ceny eksportowej w celu określenia marginesu dumpingu, musi przedstawić dowód, że żądanie takie jest uzasadnione, tak i instytucje, w razie uznania dostosowania za konieczne, mają obowiązek oparcia się na dowodach, a przynajmniej na wskazówkach, pozwalających na ustalenie istnienia czynnika uzasadniającego dostosowanie oraz określenie jego wpływu na porównywalność cen (wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, pkt 96).
- 181 Właśnie w świetle powyższych rozważań należy zbadać, czy instytucje przedstawiły dowód lub przynajmniej wskazówkę pozwalającą na stwierdzenie, że Sepco nie pełni funkcji wewnętrznego działu sprzedaży, lecz działa podobnie jak przedstawiciel wynagradzany prowizyjnie.
- 182 W faksie wysłanym skarżącym w dniu 26 czerwca 2006 r. Komisja wymieniła trzy okoliczności, na których oparła swój wniosek, że Sepco wykonywała funkcje podobne do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie. Po pierwsze, skarżące dokonywały bezpośredniej sprzedaży spornego produktu we Wspólnocie. Po drugie, spółka zajmująca się sprzedażą, powiązana ze skarżącymi na Ukrainie, to znaczy SPIG Interpipe, działała w charakterze przedstawiciela sprzedaży w zakresie sprzedaży dokonywanej przez skarżące Sepco. Po trzecie, powiązania Sepco ze skarżącymi są niewystarczające i nie pozwalają na przyjęcie, że spółka ta pozostaje pod ich kontrolą lub że istnieje wspólna kontrola dotycząca Sepco i skarżących.
- 183 Natomiast skarżące przypomniały charakter działalności Sepco w dwóch pismach skierowanych do Komisji, z dnia 22 marca i z dnia 4 maja 2006 r. Wyjaśniły w nich, że Sepco pełni następujące funkcje: zapewnia bieżący kontakt z aktualnymi i potencjalnymi klientami; prezentuje cechy techniczne i wykorzystanie rur i przewodów bez szwu

produkowanych przez skarżące; określa ceny sprzedaży i politykę akceptowalną dla klientów; zabiega o zamówienia i je gromadzi; wystawia faktury oraz wszelkie dokumenty sprzedaży; zapewnia serwis po sprzedaży. Jednakże żadna z tych okoliczności nie została poparta jakimkolwiek dowodem.

184 Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 180 powyżej ciężar dowodu spoczywa na instytucji, która uznaje dokonanie dostosowania za niezbędne, a nie na zainteresowanej stronie, której dostosowanie to dotyczy. W świetle orzecznictwa przywołanego w pkt 177 i 178 powyżej należy stwierdzić, że okoliczności przywołane przez Komisję w celu uzasadnienia dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie są wystarczająco przekonujące i wobec tego nie mogą być uznane za wskazówki pozwalające na ustalenie istnienia czynnika uzasadniającego dokonanie dostosowania i określenia jego wpływu na porównywalność cen.

185 Po pierwsze bowiem, jeśli chodzi o okoliczność, że skarżące dokonywały bezpośrednio sprzedaży spornego produktu we Wspólnocie, to należy przypomnieć orzecznictwo przywołane w pkt 179 powyżej, zgodnie z którym jeden podmiot gospodarczy może występować, w przypadku gdy producent przyjmuje na siebie część zadań w zakresie sprzedaży uzupełniających wobec zadań spółki zajmującej się dystrybucją jego produktów. Tymczasem, jak wynika z pism stron, dokonywana przez skarżące bezpośrednia sprzedaż we Wspólnocie była przeznaczona do nowych państw członkowskich w okresie przejściowym. Ponadto skarżące potwierdziły, że wielkość sprzedaży bezpośrednio stanowiła około 8% całkowitej wielkości sprzedaży z przeznaczeniem do Wspólnoty, a zatem miała marginalne znaczenie. W konsekwencji trzeba stwierdzić, że funkcje w zakresie sprzedaży, które skarżące na siebie przyjęły, były jedynie uzupełniające wobec funkcji Sepco i wykonywane były tylko w okresie przejściowym.

186 Po drugie, jeśli chodzi o okoliczność, że SPIG Interpipe, powiązana spółka na Ukrainie zajmująca się sprzedażą, występowała w charakterze przedstawiciela sprzedaży dokonywanej przez skarżące na rzecz Sepco, to Rada w żaden sposób nie wyjaśnia, w jaki sposób otrzymywanie przez SPIG Interpipe prowizji od sprzedaży skarżących Sepco świadczy o tym, że Sepco wykonywała funkcje podobne do funkcji

przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie lub stanowiło przeszkodę dla uznania, że działała ona jako wewnętrzny dział sprzedaży skarżących.

187 Po trzecie, jeśli chodzi o zarzucany brak wystarczających związków Sepco ze skarżącymi, co nie pozwala jakoby na stwierdzenie, że spółka ta jest kontrolowana przez skarżące lub że istnieje wspólna kontrola dotycząca jej i skarżących, to należy podnieść, iż zgodnie z aktami sprawy Sepco i NTRP są powiązane przez tę samą spółkę dominującą, Allied Steel Holding, która w okresie objętym dochodzeniem posiadała 100% kapitału Sepco i 24% kapitału NERP. Należy więc stwierdzić, że chodzi tu o okoliczność faktyczną, która w razie potwierdzenia w innych odpowiednich dowodach, mogłaby przyczynić się do ustalenia istnienia wspólnej kontroli Sepco i NTRP, a która w każdym razie nie jest dowodem niewystarczających powiązań Sepco i NTRP. Wniosku tego nie podważa twierdzenie Rady, zgodnie z którym skarżące nie przedstawiły wystarczających informacji na temat tożsamości rzeczywistych beneficjentów akcji lub udziałów Niko Tube, SPIG Interpipe i 76% kapitału NTRP. Podobnie okoliczność, że stosunki pomiędzy Sepco i NTRP są stosunkami nabywcy i sprzedawcy nie ma żadnego znaczenia dla wykazania, że spółki te nie stanowią jednego podmiotu gospodarczego lub że Sepco wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

188 Natomiast akta sprawy nie pozwalają wykazać, że Sepco jest kontrolowana przez Niko Tube lub że spółki te są pod wspólną kontrolą. Na pytania o tę kontrolę zadane na rozprawie skarżące odpowiedziały, że związek pomiędzy Niko Tube i Sepco wynika, po pierwsze, z tego, że Niko Tube i NTRP mają trzech wspólnych akcjonariuszy, a po drugie, z tego, że Allied Steel Holding posiada 24% akcji NTRP i 100% akcji Sepco.

189 Należy stwierdzić, że okoliczności te nie pozwalają na ustalenie, iż Sepco jest kontrolowana przez Niko Tube lub iż spółki te są pod wspólną kontrolą. Pozwalają one jedynie na ustalenie pośredniego związku pomiędzy tymi spółkami.

¹⁹⁰ Wobec tego należy uwzględnić czwarty zarzut w części dotyczącej oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez NTRP. Tę część czwartego zarzutu należy oddalić w pozostałym zakresie, to znaczy w zakresie, w jakim dotyczy dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez Niko Tube.

W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego

— Argumenty stron

¹⁹¹ W ramach czwartego zarzutu skarżące uważają, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego polegający na tym, że odliczenie od ceny sprzedaży Sepco kwoty odpowiadającej prowizji, którą pobrałby przedstawiciel wynagradzany prowizyjnie, oznacza funkcjonalną asymetrię pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową, wpływającą na porównywalność cen.

¹⁹² Zdaniem Rady skarżące pomijają okoliczność, że same wyjaśniły, iż SPIG Interpipe otrzymywała prowizję od każdej sprzedaży dokonanej za pośrednictwem Sepco. Skoro SPIG Interpipe była zaangażowana zarówno w sprzedaż wewnętrzną, jak i w sprzedaż eksportową, a dostosowanie obejmowało tylko dodatkowe uczestnictwo Sepco w sprzedaży eksportowej, operacja ta zapewniła symetrię, a nie była źródłem asymetrii.

— Ocena Sądu

- 193 Należy uznać, że część czwartego zarzutu dotycząca oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego nie może być uznana za niezależną wobec tej części tego samego zarzutu, która dotyczy naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. W niniejszej sprawie skarżące twierdzą, że dostosowanie dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia nie jest uzasadnione, ponieważ nie zapewniając porównywalności wartości normalnej i ceny eksportowej, tworzy funkcjonalną asymetrię. Dostosowanie takie stanowi więc oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.
- 194 Zgodnie z orzecnictwem zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może być dokonane wyłącznie w celu uwzględnienia różnic dotyczących czynników wpływających na ceny, a tym samym na ich porównywalność (ww. w pkt 180 wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, pkt 94). Innymi słowy, stosując terminologię używaną przez skarżące, celem dostosowania jest przywrócenie symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową.
- 195 Zatem, jeżeli dostosowanie zostało dokonane prawidłowo, oznacza to, że przywrócona została symetria pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową. Natomiast jeżeli dostosowanie nie było prawidłowe, to utrzymało lub stworzyło ono asymetrię pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową.
- 196 W niniejszej sprawie część czwartego zarzutu dotycząca istnienia oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego została uwzględniona w zakresie, w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez

NTRP, została zaś oddalona w zakresie, w jakim dotyczyła dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji obejmujących rury wytwarzane przez Niko Tube (zob. pkt 190 powyżej). Wynika stąd, że należy stwierdzić istnienie oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim dostosowanie dotyczyło ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji obejmujących rury wytwarzane przez NTRP, oraz brak oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim dostosowanie dotyczyło ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji obejmujących rury wytwarzane przez Niko Tube.

- ¹⁹⁷ Wobec tego należy uwzględnić czwarty zarzut w części dotyczącej oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim Rada dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez NTRP. Tę część czwartego zarzutu należy oddalić w pozostałym zakresie, to znaczy w zakresie, w jakim dotyczy dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących rur wytwarzanych przez Niko Tube.

W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

- ¹⁹⁸ W ramach szóstego zarzutu skarżące twierdzą, że naruszone zostało przysługujące im prawo do obrony, ponieważ pismo z dnia 16 czerwca 2006 r. i faks z dnia 26 czerwca 2006 r., otrzymane w rzeczywistości w dniu 27 czerwca 2006 r., zawierały nowe okoliczności faktyczne mające na celu wykazanie, że Sepco nie działała jako dział eksportu skarżących. Naruszony został również art. 253 WE, gdyż zaskarżone rozporządzenie nie podało odpowiedniej odpowiedzi na argumenty skarżących dotyczące tej kwestii.

199 Rada twierdzi, że Komisja przedstawiła wyjaśnienia dotyczące omawianego dostosowania w drugim piśmie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. Skarżące nie wyjaśniły, jakie okoliczności faktyczne zawarte były jakoby w piśmie z dnia 16 czerwca 2006 r. i w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r. i na czym polegać miała ich nowość. Wreszcie w odniesieniu do zarzucanego naruszenia art. 253 WE kwestia odliczenia od ceny sprzedaży Sepco kwoty odpowiadającej prowizji została poruszona w zaskarżonym rozporządzeniu, a dokładniej w jego motywie 132, jak również w pierwszym dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 27 lutego 2006 r., w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. oraz w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r.

— Ocena Sądu

200 Jeśli chodzi o zarzucane naruszenie prawa do obrony, to zarzut ten należy badać w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 64 i 146 powyżej. Zgodnie z tym orzecznictwem w ramach postępowań antydumpingowych zainteresowane strony mają prawo do uzyskania informacji na temat zasadniczych faktów i ustaleń, na których podstawie ma być zarekomendowane zastosowanie ostatecznych środków antydumpingowych. Ponadto zainteresowane strony powinny być informowane w czasie pozwalającym im jeszcze na skuteczne przedstawienie swego stanowiska przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie ww. w pkt 146 wyrok w sprawie Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, pkt 83; wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 330).

201 W niniejszej sprawie skarżące twierdzą co do zasady, że zostały zbyt późno poinformowane o powodach, dla których dokonane zostało dostosowanie zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Jednakże należy stwierdzić, że zainteresowane strony postępowania antydumpingowego mają prawo do informacji nie tylko o fakcie dokonania dostosowania w ramach porównania wartości normalnej i ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, lecz również o powodach, dla których dostosowanie zostało dokonane. Informacje dotyczące dostosowania i powodów jego dokonania mają zasadnicze znaczenie, ponieważ dostosowanie wpływa bezpośrednio na poziom ceł antydumpingowych. W tym zakresie należy podnieść, że samo przekazanie zainteresowanym stronom informacji o dokonaniu dostosowania, bez wyjaśnienia powodów, nie może być uznane za wystarczające w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 64 i 146 powyżej.

Z orzecnictwa tego wynika bowiem, że instytucje wspólnotowe mają obowiązek przedstawienia zainteresowanym przedsiębiorstwom wskazówek użytecznych dla obrony ich interesu (ww. w pkt 64 wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17). Tymczasem ograniczenie się do wskazania skarżącym, że dokonane zostało dostosowanie, bez podania powodów, które zdaniem Komisji to dostosowanie uzasadniają, nie umożliwia im obrony ich interesów, w szczególności przez wyjaśnienie, dlaczego powody nie są słuszne.

202 W tym kontekście należy podnieść, że w niniejszej sprawie Komisja poinformowała skarżące o swej decyzji o dokonaniu dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez powiązanych importerów — w tym przez Sepco — w pierwszym dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 27 lutego 2006 r., jak wynika z brzmienia tego dokumentu, dostosowanie to zostało dokonane zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i polegało na odliczeniu wszystkich kosztów poniesionych pomiędzy importem a odsprzedażą oraz na odliczeniu marginesu zysku.

203 W drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. Komisja poinformowała skarżące, że w odniesieniu do sprzedaży we Wspólnocie z udziałem Sepco dostosowanie zostało dokonane w istocie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, a nie na podstawie art. 2 ust. 9 tego rozporządzenia, jak to omyłkowo podano w pierwszym dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji. Wyjaśniono, że kwota dokonanego odliczenia pozostaje niezmieniona. Natomiast Komisja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia zastosowania art. 2 ust. 10 lit. i) w tej sprawie.

204 Pismem z dnia 4 maja 2006 r. skarżące poinformowały Komisję, że ich zdaniem musi ona wykazać, iż działalność Sepco była podobna do działalności przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

- 205 Komisja dopiero w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r. wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem działalność ta była podobna do działalności przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie i że tym samym dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego było uzasadnione. W tym zakresie Komisja wymieniła trzy okoliczności cytowane w pkt 182 powyżej. Dlatego należy stwierdzić, że jak to potwierdziła Rada podczas rozprawy, przed przesłaniem faksu z dnia 26 czerwca 2006 r. Komisja w żaden sposób nie poinformowała skarżących o powodach, dla których uznała, że dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego było uzasadnione.
- 206 Tymczasem z akt sprawy wynika, że faks ten dotarł do skarżących w dniu 26 czerwca 2006 r. o godzinie 19.06, czyli, jak to podnoszą skarżące, po godzinach pracy. Należy więc stwierdzić, że skarżące dowiedziały się o tym dokumencie w dniu 27 czerwca 2006 r., to jest w dniu przyjęcia zaskarżonego orzeczenia.
- 207 W związku z tym należy uznać, że skarżące nie mogły poznać okoliczności podniesionych przez Komisję na uzasadnienie dostosowania dokonanego zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w czasie, w którym mogłyby jeszcze skutecznie przedstawić swoje stanowisko w tym zakresie, przed przyjęciem przez Radę zaskarżonego rozporządzenia.
- 208 Niemniej jednak tego rodzaju nieprawidłowość w działaniu Komisji może stanowić naruszenie prawa do obrony, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, tylko jeżeli skarżące wykazałyby nie to, że zaskarżone rozporządzenie miałyby inną treść lecz to, że mogłyby lepiej przygotować swoją obronę, gdyby nieprawidłowość ta nie miała miejsca (zob. podobnie ww. w pkt 134 wyrok w sprawie Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, pkt 71). W niniejszej sprawie należy więc zbadać, czy skarżące wykazały, że wcześniejsze poinformowanie ich o okolicznościach wymienionych w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r. mogło być dać im możliwość, nawet ograniczoną, doprowadzenia do innego wyniku postępowania administracyjnego.

209 W tym zakresie należy podnieść, że jak to zostało wskazane w pkt 182 powyżej, w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r. Komisja wymieniła trzy okoliczności leżące u podstaw jej wniosku, że Sepco wykonywała funkcje zbliżone do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie. Jednak w pkt 185–188 powyżej wykazano, w oparciu o argumenty podnoszone przez skarżące w postępowaniu przed Sądem, że owych trzech okoliczności nie można uznać za wskazówki pozwalające na ustalenie, iż po pierwsze, Sepco wykonuje funkcje zbliżone do funkcji przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie, a po drugie, że Sepco i NTRP nie stanowią jednego podmiotu gospodarczego. W związku z tym należy uznać, że skarżące udowodniły, iż wcześniejsze poinformowanie ich o okolicznościach wymienionych w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r. pozwoliłoby im na wcześniejsze wykazanie powyższych kwestii przed przyjęciem zaskarżonego orzeczenia, a przez to, na uzasadnienie twierdzenia, zgodnie z którym Komisja nie miała żadnej materialnej podstawy do dokonania spornego dostosowania.

210 Dlatego też gdyby Komisja działała prawidłowo, skarżące mogłyby w odpowiednim czasie przedstawić argumenty, których nie były w stanie podnieść z powodu spóźnionego przekazania im przez Komisję omawianych informacji. Mogłyby więc lepiej przygotować swoją obronę, a ewentualnie nawet doprowadzić do innego wyniku postępowania administracyjnego.

211 Należy zatem uwzględnić szósty zarzut dotyczący naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim odnosi się on do dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.

212 Jeśli chodzi o zarzucane naruszenie obowiązku uzasadnienia, to zarzut taki w niniejszej sprawie nie może zostać uwzględniony. Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 65 powyżej wynika bowiem, że Rada nie jest zobowiązana do ustosunkowywania się w motywach rozporządzenia do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez zainteresowanych w toku postępowania administracyjnego. Nie ma też wymogu, by motywy wymieniały wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ obowiązek uzasadnienia należy oceniać między innymi w kontekście danego aktu.

213 W tym zakresie należy podnieść, że o ile uzasadnienie dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostało tylko zwięźle podane przez Komisję w motywie 132 zaskarżonego rozporządzenia, to z powyższych uwag wynika, że faks Komisji z dnia 26 czerwca 2006 r. zawiera szczegółowe uzasadnienie powodów dostosowania.

214 Zatem szósty zarzut, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia, należy oddalić jako bezzasadny w zakresie, w jakim dotyczy on dostosowania dokonanego zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie oferty zobowiązania cenowego skarżących

215 Piąty zarzut oraz część szóstego zarzutu dotyczą odrzucenia przez Komisję oferty zobowiązania cenowego złożonej przez skarżące.

216 Zdaniem skarżących w wyniku odrzucenia oferty Rada:

— naruszyła zasadę niedyskryminacji (piąty zarzut);

— naruszyła obowiązek uzasadnienia (szósty zarzut).

W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji

— Argumenty stron

217 W ramach piątego zarzutu skarżące podnoszą, że stały się przedmiotem dyskryminacji.

218 Ich zdaniem dyskryminacja polega na tym, że chociaż Komisja wszczęła odrębne negocjacje z producentami-eksporterami rumuńskimi w celu ustalenia akceptowalnej oferty zobowiązania cenowego, to znaczy odnoszącej się do określonej liczby produktów i z ograniczeniem wysokości, to nie poinformowała ona innych producentów-eksporterów o możliwości złożenia tego rodzaju ograniczonej oferty.

219 Ponadto zdaniem skarżących dyskryminacja wynika stąd, że w motywie 248 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono istnienie ogólnych problemów dotyczących zobowiązań cenowych, lecz dalej uznano, w motywie 251, że problemy te nie dotyczą producentów rumuńskich. W tym zakresie skarżące zwracają uwagę, że odwołanie się do czasowego charakteru zobowiązań cenowych w odniesieniu do producentów rumuńskich w żadnym razie nie wyjaśnia, dlaczego nie mogłaby zostać przyjęta oferta zobowiązania cenowego dotycząca ograniczonego okresu złożona przez skarżących, skoro zakres i ograniczony czas zobowiązania mógł pozwolić na uniknięcie niektórych problemów ogólnych.

220 Odpowiadając na argumenty skarżących, Rada podnosi, że kwestionują one przyjęcie przez Komisję ofert zobowiązań cenowych producentów rumuńskich i twierdzą, że stanowi to naruszenie zasady niedyskryminacji.

- 221 Rada podnosi po pierwsze, w odniesieniu do zarzucanego niezgodnego z prawem przyjęcia ofert zobowiązań cenowych eksporterów rumuńskich, że zgodność z prawem odrzucenia oferty zobowiązania cenowego skarżących nie zostaje podważona przez jakoby niezgodne z prawem przyjęcie ofert eksporterów rumuńskich.
- 222 Po drugie, Rada kwestionuje zarzucane naruszenie zasady niedyskryminacji. Przede wszystkim skarżące miały możliwość przedstawienia zobowiązania cenowego dotyczącego określonej ilości produktów. Ponieważ nie przedstawiły one takiej oferty ani też oferty zobowiązania cenowego obejmującej wystarczająco wysoką cenę minimalną, ich oferta różniła się zasadniczo od innych ofert z wystarczająco wysoką ceną minimalną lub spełniających inne przesłanki, takie jak ograniczony czas obowiązywania lub ograniczona liczba produktów.
- 223 W drugiej kolejności Rada twierdzi, że Komisja słusznie doszła do wniosku, że szczególna sytuacja eksporterów rumuńskich wystarczyła, by usunąć ogólne problemy dotyczące zobowiązań cenowych.

— Ocena Sądu

- 224 Zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia podstawowego „[o]ferowane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie byłoby niepraktyczne, np. gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub ze względu na inne

przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej”. Z przepisu tego wynika zatem, że przy ocenie ofert zobowiązań cenowych Komisja może uwzględnić wszelkie okoliczności faktyczne.

225 Ponadto z orzecznictwa wynika, że żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje instytucji wspólnotowych do przyjęcia propozycji zobowiązań dotyczących cen składanych przez podmioty gospodarcze objęte dochodzeniem poprzedzającym nałożenie ceł antydumpingowych. Przeciwnie, z rozporządzenia tego wynika, że o możliwości zaakceptowania tych zobowiązań decydują instytucje w ramach przysługującego im swobodnego uznania [zob. podobnie, w odniesieniu do art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3017/79 z dnia 20 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony przed przywozem dumpingowym lub subsydiowanym z państw niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 339, s. 1), którego treść normatywna jest co do zasady identyczna z treścią art. 8 rozporządzenia podstawowego, wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 255/84 Nachi Fujikoshi przeciwko Radzie, Rec. s. 1861, pkt 42].

226 Ponadto należy przypomnieć, że w przypadkach, gdy instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, poszanowanie gwarancji przewidzianych przez wspólnotowy porządek prawny w postępowaniu administracyjnym nabiera tym bardziej fundamentalnego znaczenia oraz że wśród gwarancji tych znajduje się w szczególności zasada niedyskryminacji (zob. podobnie ww. w pkt 38 wyrok w sprawie Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, pkt 63).

227 Według orzecznictwa zasada niedyskryminacji stoi na przeszkodzie traktowaniu porównywalnych sytuacji w odmienny sposób oraz traktowaniu odmiennych sytuacji w taki sam sposób, chyba że tego rodzaju traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyrok Sądu z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-2991, pkt 96).

- 228 Skoro Komisji przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania przy akceptowaniu lub odrzucaniu zobowiązań cenowych i może ona brać pod uwagę wszelkie okoliczności faktyczne towarzyszące takim ofertom, to aby stwierdzić naruszenie zasady niedyskryminacji okoliczności te muszą być w pełni porównywalne.
- 229 W niniejszej sprawie skarżące nie kwestionują prawidłowości zobowiązań zaoferowanych przez producentów-eksporterów rumuńskich i przyjętych przez Komisję. Uważają jednak, że stały się przedmiotem dyskryminacji, ponieważ były traktowane w inny sposób niż producenci-eksporterzy rumuńscy. Jednakże należy zauważyć, że skarżące nigdy nie wyjaśniły, w jaki sposób ich sytuacja była porównywalna z sytuacją producentów-eksporterów rumuńskich, lecz ograniczyły się do opisanía faktów, które ich zdaniem świadczą o dyskryminacji.
- 230 W każdym razie należy podnieść, że na mocy art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zasadniczym warunkiem przyjęcia oferty zobowiązania przez Komisję jest, by „eksporter [złożył] zadowalające, dobrowolne zobowiązanie do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych”. Tymczasem z akt sprawy wynika, że głównym powodem, dla którego Komisja odrzuciła ofertę zobowiązania skarżących jest to, iż zaproponowana przez nie minimalna cena importowa nie była wystarczająca do wyeliminowania niebezpieczeństwa dumpingu. Natomiast z pism Rady wynika, że Komisja uznała, iż minimalne ceny importowe proponowane przez producentów-eksporterów rumuńskich były w tym celu wystarczające.
- 231 Dlatego też w ślad za Radą należy stwierdzić, że skoro skarżące nie przedstawiły oferty zobowiązania zawierającej wystarczająco wysoką minimalną cenę importową, ich oferta różniła się zasadniczo od wszystkich ofert zawierających wystarczająco wysoką minimalną cenę importową. Wniosku tego nie mogą podważyć inne argumenty podnoszone przez skarżące, a w szczególności argumenty dotyczące okoliczności, że Komisja nie zasugerowała im złożenia oferty ograniczonej w czasie i z ograniczeniem wysokości.

232 Zatem piąty zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia

— Argumenty stron

233 W ramach szóstego zarzutu skarżące podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia ustosunkowującego się do ich argumentów związanych z dyskryminującym traktowaniem w zakresie zobowiązań cenowych.

234 Zdaniem Rady kwestia ta została poruszona w zaskarżonym rozporządzeniu, w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji z dnia 24 kwietnia 2006 r. oraz w piśmie z dnia 30 maja 2006 r. i w fakcie z dnia 26 czerwca 2006 r.

— Ocena Sądu

235 Należy podnieść, że zaskarżone rozporządzenie w motywach 246–257 zawiera pełne przedstawienie powodów, dla których oferta zobowiązania cenowego złożona przez producentów-eksporterów rumuńskich została przyjęta, a oferty innych spółek, w tym skarżących, zostały odrzucone.

236 Ponadto Komisja uzasadniła już częściowo swoje stanowisko w piśmie z dnia 30 maja 2006 r. i w faksie z dnia 26 czerwca 2006 r.

237 W świetle powyższego należy oddalić jako bezzasadny szósty zarzut, oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim dotyczy on oferty zobowiązania cenowego złożonej przez skarżące.

W przedmiocie traktowania kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych oraz innych kosztów ogólnych SPIG Interpipe

Argumenty stron

238 W ramach szóstego zarzutu skarżące twierdzą, że zaskarżone rozporządzenie zawiera niewystarczające uzasadnienie w zakresie odliczenia kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kosztów sprzedaży ponoszonych przez SPIG Interpipe.

239 Rada zwraca uwagę, że skoro skarżące nie wskazały, na czym polega podnoszona kwestia, zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia jest oczywiście pozbawiony uzasadnienia.

Ocena Sądu

240 Zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, znajdującego zastosowanie w odniesieniu do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz w świetle art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu Sądu, każda skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu, żądania strony skarżącej oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów prawnych. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej jej treści (wyroki Sądu: z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie T-195/95 Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. s. II-679, pkt 20; z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-315, pkt 64).

241 Tymczasem należy w ślad za Radą stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły w sposób wystarczająco jasny i dokładny argumentów dotyczących odliczenia kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kosztów sprzedaży SPIG Interpipe, na które to argumenty jakoby nie otrzymały odpowiedzi.

242 Należy zatem uznać szósty zarzut za niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy on traktowania kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych i innych kosztów ogólnych SPIG Interpipe.

243 Jak wynika z powyższych rozważań, a w szczególności z wniosków podanych w pkt 190, 197 i 211 powyżej, należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w części dotyczącej dostosowania przez instytucje ceny eksportowej Sepco.

W przedmiocie kosztów

- 244 Na podstawie art. 87 § 3 regulaminu Sądu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie swoje własne koszty.
- 245 W niniejszej sprawie wnioski skarżących o stwierdzenie nieważności zostały uznane za częściowo uzasadnione. Zdaniem Sądu orzeczenie, że Rada poniesie swoje własne koszty oraz jedną czwartą kosztów skarżących, a skarżące poniosą trzy czwarte swych własnych kosztów, odzwierciedla słuszną ocenę okoliczności sprawy.
- 246 Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Sądu Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończącego przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia**

ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończącego przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy jest nieważny w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Wspólnoty Europejskiej produktów wytwarzanych przez Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) przekracza cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem powiązanej spółki handlowej Sepco SA.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada pokrywa własne koszty oraz jedną czwartą kosztów poniesionych przez skarżące. Komisja pokrywa własne koszty.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 marca 2009 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne	II - 392
Okoliczności powstania sporu	II - 396
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 400
Co do prawa	II - 402
W przedmiocie obliczania normalnej wartości	II - 403
W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie	II - 404
— Argumenty stron	II - 404
— Ocena Sądu	II - 406
W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji	II - 411
— Argumenty stron	II - 411
— Ocena Sądu	II - 411
W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia	II - 413
— Argumenty stron	II - 413
— Ocena Sądu	II - 413
W przedmiocie konsekwencji braku odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu ze strony spółek powiązanych z producentami wspólnotowymi	II - 415
W przedmiocie naruszenia art. 3 ust. 2, 3, 5, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego	II - 416
— Argumenty stron	II - 416
— Ocena Sądu	II - 420
W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji	II - 429
— Argumenty stron	II - 429
— Ocena Sądu	II - 430
W przedmiocie naruszenia art. 19 ust. 3 rozporządzenia podstawowego	II - 432
— Argumenty stron	II - 432
— Ocena Sądu	II - 432
	II - 469

W przedmiocie naruszenia art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego	II - 437
— Argumenty stron	II - 437
— Ocena Sądu	II - 437
W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia	II - 438
— Argumenty stron	II - 438
— Ocena Sądu	II - 439
W przedmiocie dokonanego dostosowania cen sprzedaży Sepco	II - 443
W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego	II - 444
— Argumenty stron	II - 444
— Ocena Sądu	II - 448
W przedmiocie oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego	II - 452
— Argumenty stron	II - 452
— Ocena Sądu	II - 453
W przedmiocie naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia	II - 454
— Argumenty stron	II - 454
— Ocena Sądu	II - 455
W przedmiocie oferty zobowiązania cenowego skarżących	II - 459
W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji	II - 460
— Argumenty stron	II - 460
— Ocena Sądu	II - 461
W przedmiocie naruszenia obowiązku uzasadnienia	II - 464
— Argumenty stron	II - 464
— Ocena Sądu	II - 464
W przedmiocie traktowania kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych oraz innych kosztów ogólnych SPIG Interpipe	II - 465
Argumenty stron	II - 465
Ocena Sądu	II - 466
W przedmiocie kosztów	II - 467